

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Koledar za junij.

Mesečni namen za apostolstvo molitve, določen od sv. Očeta:

Kanonizacija bl. Margarete Alakok.

	Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve. — Zraven vsak dan vse važne in nujne zadeve	Očesčenje presv. Rešnj. Telesa	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Torek	Juvenčij	Srečen konec vojske. Ugodno vreme.	Ljublj. Uršul.	Sv. Anton v Slov. gor.
2	Sreda	Erazem	Kuge, lakote, vojske reši nas, o Gospod!	Škocijan p. M.	
3	Četrtek	Sv. Reš. Telo	Bratovščine presv. Rešnjega Telesa	Soteska	Ljutomer
4	Petek	Kvirin	Pobožnost do presv. Srca Jezusovega	Škocijan p. T.	
5	Sobota	Bonifacij	Katoliška cerkev na Nemškem	Ježica	
6	Nedelja	Norbert	Naši škofje	Mirna peč	Sv. Jurij na Ščavnici
7	Poned.	Robert	Zgradbe in poprave cerkva	Planina p. V.	
8	Torek	Medard	Naši zdravniki	Masera (Grč.)	Sv. Peter pri Radgoni
9	Sreda	Primož	Duhovnije brez duhovnih pastirjev	Ajdovec	
10	Četrtek	Marjeta	Katoliško življenje na Angleškem	Črni vrh n. Idř.	Kapela pri Radincih
11	Petek	Srca Jezusovo	Zadostilno sv. obhajilo	Lučine	
12	Sobota	Janez Fakund	Oznanjevanje besede božje	Vrhpolje p. V.	Sv. Križ pri Ljutomeru
13	Nedelja	Anton Pad.	Redovi sv. Frančiška	Štanga	Mala nedelja Veržej
14	Poned.	Bazilij	Istočne cerkve in razkolniki	Št. Vid p. Zatič.	
15	Torek	Vid	Skušnjav hudič., reši nas, o Gospod!	Št. Vid p. Ljub.	Marenberg
16	Sreda	Beno	Naši misijonarji	Št. Vid pri Vip.	
17	Četrtek	Adolf	Naši vojaki	Topla reber	Remšnik Brezno
18	Petek	Feliks	Bolni in umirajoči	Št. Vid p. Cirk.	
19	Sobota	Gervazij	Katoliške organizacije	Zelimiže	
20	Nedelja	Silverij	Pravo spoznanje božjega poklica	Preserje	Muta Pernice
21	Poned.	Alozij	Solska mladina	Kovor	
22	Torek	Ahacij	Rudarji	Škofja Loka	Sv. Ožbolt Sopota
23	Sreda	Eberhard	Bralci in sotrudniki »Bogoljuba«	Trata	
24	Četrtek	Janez Krst.	Pravi duh pokore	Preska	Radvanje Šmarje
25	Petek	Viljem	Spreobrn. pijancev in zapravljivcev	Zasip	
26	Sobota	Janez in Pavel	Zaupanje v previdnost božjo	Vojsko	
27	Nedelja	Ladislav	Ogrsko in Koroško	Dragatuš	Sv. Jurij ob južni žel.
28	Poned.	Leon pap.	Avstrijska cesarska hiša	Črnomelj	
29	Torek	Peter in Pavel	Sv. Oče in njegovi nameni	Ljublj. Sv. Pet.	Ponikva
30	Sreda	Spomin Pavla	Gorečnost za sv. vero. Vsi v jun. umrli	Radeče Dol.	

Odpustki

za mesec junij 1915.

3. Četrtek, prvi v mescu. Praznik presv. Rešnjega Telesa. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; istim danes še en popolni odpustek, ker je prvi četrtek; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

4. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežne Matere božje, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mescu. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom apostolstva molitve; d) udom bratovščine naše ljube Gospe; e) udom bratovščine presv. Rešnjega Te-

Molimo za umirajoče vojake!

Vojska naprej divja — smrt kosi in žanje, kakor še ne zlepa...

Vojaki padajo in umirajo — nekateri bolj počasi, drugi hipoma... Duše se trumoma selijo v večnost, stopajo pred Sodnika; nastopajo večno plačilo ali — večno kazen...

Kdo se veseli te žetve? ... Kdo se polni ob tej moriji: nebesa ali pekel? ...

Upamo, da nebesa. Angeli sprejemajo ob vratih večnosti duše padlih in jih vodijo v sveti raj, v večni pokoj, kjer je konec vseh vojska.

Vendar nas pa mora navdajati tudi skrb in strah za mnoge teh duš. Kakšna bo ločitev s sveta? V božji milosti ali v stanu srda božjega? Kakšna bo sodba, kakšna večnost? ...

Tudi za tiste, ki padejo v vojski, velja ista postava božja: Duša, ki hoče v svetle dvorane nebeške, mora imeti svatovsko oblačilo milosti božje; če ne, bo pahnjena v — vnanjo temo.

Večna usoda teh duš nam mora iti zelo k srcu. Ko bi jim mogli kaj pomagati! Ko bi mogli pohiteti na bojišče ter jih spravljati z Bogom, preden zapuste svet! V kako srečo bi si šteli, ko bi mogli kaki duši pripomoči do rešitve!

En pomoček imamo, da jim pomagamo — molitev. Ali pač rabimo ta pomoček zadostno? Ali ne pozabljamo nanje preveč?

Mi sicer čutimo težo vojske; tarnamo in tožimo nad njeno grozo. Ali pa mislimo kaj na to, da medtem, ko mi doma mirno živimo, delamo, kramljamo in se smejamo, se vsak čas tisoči na bojiščih boré s smrtjo in izdihavajo svoje duše, ki vise med nebom in peklom... Kamor se bo tehtnica nagnila, tja se bo duša preselila. Ko bi priložili mi na tehtnico nekaj svojih molitev in nekaj svojega trpljenja in zatajevanja, bi

se morda v marsikaterem slučaju duša prevagala v nebesa...

Z verskega stališča ni ob času vojske nič koristnejšega, kakor moliti za to, da se duše v vojski padlih ne pogublajo.

Molite torej, kristjani; molite veliko, molite prisrčno, vzdihujte in kličite dan na dan usmiljenje božje nad te duše! Molite zanje zjutraj, ko se zbudite, in zvečer, ko legate spat, molite pri sveti maši in svetem obhajilu, pri rožnem vencu in angelskem češčenju, molite ob vsaki priliki in darujte Bogu zanje svojo žalost, trpljenje in premagovanje!

Z ustí in s srcem vzdihujte in kličite: Bog bodi milostljiv ubogim grešnikom! Presveto Srce Jezusovo, usmili se jih! Pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih odrešil s svojo predrago krvjo! Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se jih! Ne kliči nepripravljenih! Daj jim milost kesanja! Bodi jim milostljiv sodnik! Sveta Marija, Mati božja, prosí za grešnike ob njih smrtni uri! S svojim Sinom jih spravi, svojemu Sinu jih priporoči in izroči! Svetniki božji, sveti Jožef, sveta Barbara... njih angeli varuhi, prosite zanje, rešite jih!

Razen z molitvijo jim lahko pomagamo tudi še na druge načine. Ta namen je imelo »Pismo našim vojakom iz domovine«, natisnjeno v 4. številki »Bogoljuba«. Če se ne spomnite nanje, preberite ga še enkrat! Imelo je namen s prikupljivo, vojakom primerno besedo vlití jim v srce strah pred grehom in božjo sodbo, vcepiti jim skrb, da bi živeli vedno v milosti božji, če pa greše, brž obudili popolni kes in bili tako vsak trenutek pripravljeni na smrt, ki morebiti nenadno pride. Kaj moremo na

vsem svetu boljšega storiti, kakor če jim na ta način pomagamo k srečni smrti?! Pismo se je ponatisnilo in razposlalo na bojišča v 20.000 izvodih. Potreba bi jih bilo 100.000, ker približno toliko mora biti slovenskih vojakov. A že teh 20.000 izvodov je stalo blizu 1000 kron. In kaj menite, koliko se je nabralo v ta preimeniten namen po vsem Slovenskem v dveh mesecih? Komaj 200 kron! In to v tem času, ko imajo ljudje toliko denarja, dobivajo take podpore in pridelke tako drago prodajajo! Nemci pošiljajo vojakom na bojišče v s a k t e d e n po eno pismo v mnogo stotisočih izvodih in spravijo za to denarja skupaj na stotisoče — pa tudi ne z lahkoto, ampak s požrtvovalnostjo. Pri nas pa komaj 200 K! Ali naj se tudi zdaj v času te grozne vojske denar raje zapije ali troši za nepotreben lišp?! Ali duše naših vojakov res niso vredne par grošev?! . . .

Tudi »Tolažilno pismo ranjenim vojakom« se jako slabo prodaja (naprodaj pri Ničmanu). In vendar koliko je teh revežev, ki bi jim beseda tolažbe boljše dela, kakor ne vem kaj. Pa ne! Za to je škoda 4 vin. Namesto tega jih pa s strupeno pijačo zalagajo in zalivajo od vseh strani, s čimer jim ne le ni nič pomagano, ampak jih še v greh zapeljujejo! Stara norost, ki vidi v pijači zdravilo za vse bolezni in rešitev iz vseh težav! Še nas bo Bog bičal — ker dozdaj kaže, da se še nismo nič zmodrili . . .

Bratje moji, ne ljubimo samo z besedo, ljubimo v dejanju in resnici!

Kdor ima kaj ljubezni do Boga in z njegovo krvjo odkupljenih duš, bo v času tolike sile in potrebe, kakor je še ni bilo, molil in žrtvoval za duše, kar je le v njegovi moči.

Pokora — ali šiba!

Bog je odnekdaj ali sam ali po svojih odposlancih klical grešnike h pokori; in če ga niso poslušali, jim je dal okušati šibo, čutiti težo svoje roke.

Noe je svaril svoje v zemljo zatopljene vrstnike — pa so se mu smejali, dokler ni prišel vesoljni potop.

Mojzes je opominjal Izraelce k pameti in poboljšanju; in če ga niso poslušali, je Bog nad nje pošiljal ali kače ali ogenj ali meč.

Preroki so klicali svoje vojake k pokori in jim žugali z božjimi kaznimi. In Bog jih je res kaznoval z vojskami in pregnanstvom.

Janez Krstnik je klical v puščavi: Delajte pokoro, gadjja rodovina, sekira je na drevo že nastavljena!

Jezus Kristus sam je resno svaril in žugal: »Ako ne boste delali pokore, boste vsi poginili.«

Marija je v Lasaletu in Lurdu klicala: Pokora, pokora! — Svet je ni hotel poslušati, zdaj imamo šibo božjo, da nikoli take — neke vrste vesoljni potop čez celo Evropo.

Časih se pa Bog tudi grešnikov posluhuje, da kliče grešnike k pokori.

Pri nas tudi že delj časa kličemo in prosimo: Delajte pokoro! Zatajujte se! Ne pijte! Zdržujte se opijanljivih pijač!

Pa le malo jih je, ki nas poslušajo. Drugi z glavo zmajujejo, se nam smejejo.

nas za norce imajo ali pa nas celo sovražijo.

Stara pesem. Nič novega. Odnekdaj svet ni za pokoro maral, tudi zdaj ne. Odnekdaj je sovražil tiste, ki so mu pokoro pridigovali. Ne razumejo — pravzaprav nočejo razumeti, z a k a j b i b i l o z a t a j e v a n j e d o b r o .

Pa če že svet sploh ne, ni toliko čudno. Kar je posebnost čudno in posebne obsodbe vredno, je to, da tudi tisti ne, ki pravijo, da hočejo Bogu služiti, ki se imajo za dobre in pobožne.

Sladkosti bi z Gospodom pili, grenkosti nočejo z njim deliti. Gospod jih vprašuje kakor nekaj apostola Jakoba in Janeza: Ali morete kelih piti, katerega bom (sem) pil jaz? Pa mu odgovarjajo: Ne, ne, ne moremo. Kelih pa le sam pij! — Molijo in k svetemu obhajilu hodijo, kar je prav; a motijo se, če menijo, da so s tem že vse storili. Gospod je rekel: Kdor hoče za me noj piti, naj z a t a j u j e s a m s e b e .

Vsaj zdaj, ko nas Bog opleta s to grozno šibo, ki je noče konec biti, spoznajmo vsi potrebo pokore in zatajevanja. Vsaj zdaj naj bi tudi tisti, ki nas doslej niso hoteli razumeti, začeli umevati, čemu je zdržnost dobra! In naj bi se pridružili »Sveti vojski«, da bi prej minula krvava vojska.

Ali ni sedanja vojska in lakota šiba božja za preobilno uživanje — pijančevanje?

Nikar vendar hoteti s samimi vnanjostmi Bogu služiti! Bog se s tem ne zadovolji. Vojaki ali njih domači n. pr. zdaj delajo obljube. Če se srečno vrne(m), bomo šli na božjo pot, in druge take reči. Nikar vendar ne mislite, da ste bogvekej storili, če greste na božjo pot. Na božjo pot iti, to je špas! Malce zatajevanja pa niste zmožni Bogu v dar prinesiti. Nasprotno: Zalivate sebe in svoje znanke s pijačo, hoteč svoje veselje razodeti, svojo prijaznost pokazati; zalivate, pravim, da se Bogu gnusi! In vse te grehe hočete, da naj ena prijetna božja pot odvaža! Kateri hočete Bogu vseč dar darovati, naredite sklep, da ne boste več pokusili pijače, s katero se Bog toliko žali! »Kateri pa so Kristusovi, so svoje meso križali z grehi in poželjivostmi vred.«

Bliža se praznik zdržnikov: sv. Janez Krstnik, oziroma nedelja po tem prazniku (27. junija). **Vsi udje »Svete vojske« po vsem Slovenskem, vsi abstinentje**

in njih resnični prijatelji, ponovite ta dan sveto zavezo zdržnosti tudi za bodočnost, in sicer še z večjo gorečnostjo in odločnostjo kakor doslej. Zjutraj pojdite skupno k sv. obhajilu, popoldne imejte zborovanje (občni zbor), ponovite zavezo, sprejmite nove ude, izvolite odbor, posvetujte se, kako hočete vbodoče še odločneje na vse načine delati zoper nesrečno pijačo, ki Boga kliče na masčevanje, da nas takó grozno pritiska.

Ponovite zavezo, obljubite zvestobo. idite na delo, na agitacijo pri malih in velikih, moških in ženskah. Po vsem Slovenskem mora zavladati sveta treznost, da bo Bog potolažen! — Končno nam pošijte poročilo, da vidimo, koliko nas je!

Samo v Ljubljani to nedeljo ne bo občnega zbora, ker v Ljubljani ta čas ni pripraven za to. Občni zbor se preloži na zimo. Pač pa bo na kresni dan, v četrtek, 24. junija na Rožniku sv. maša, še dve: ob 5. in 1/26. Pri sv. maši se bo pelo in bo kratek nagovor. Pridite vsi abstinentje (abstinentke) in njih prijatelji iz cele Ljubljane!

Podeli mir!

Dobrotno se ozri z neba,
Gospod, Zveličar moj!
V ljubezni svojega Srca
otmi nas strašnega gorja,
naj neha se krvavi boj!
Kako gromi, bobni in poka,
kako ogroža se naš dom,
naj tvoja vsemogočna roka
konča nesrečni bojni grom!
Dovolj je vdov, dovolj sirot,
dovolj družin za svojci plaka.
Dovolj krvi nam tla namaka...
usmili se Gospod!
Poslušaj vroče prošnje naše,
ko k tebi dvigamo roke,

odvzemi nam bridkosti čaše,
presveto, milostno Srce!
Priznamo ti, da smo grešili,
žalili tebe, večni Bog;
odpusti nam, Zveličar mili,
glej, vsi smo delo tvojih rok.
Pretil si svojo drago kri
za nas, Adamove sirote,
zdaj vse človeštvo krvavi...
odpusti mu vse grešne zmote!
Dobrotno se ozri z neba,
o Jezus, dobri naš pastir,
v ljubezni svojega Srca
vsestranski nam podeli mir!
Br. Gervazij.

Božje Srce — ti si moje solnce!

4. Velika daritev na Kalvariji — višek božje ljubezni.

»Svoje oči dvigam k goram, odkoder mi prihaja pomoč!« (Ps. 120.)

Poseben mik in pomen imajo gore. »Na gore, na gore, na strme vrhe, tje kliče in miče in vabi srce.« Zdi se nam, da smo na gorah bližje nebes. Kar se godi na go-

rah, vzbuja pozornost. Ni torej čudno, da so se vršili najvažnejši dogodki razodenja ravno na gorah. Noetova barka je obstala na Armenskem gorovju. Deset zapovedi je Bog dal na Sinajski gori. Prerok Elija je moral pohiteti na goro Horeb, da je čul

besedo Gospodovo. Z gore je rad učil Izveličar množice. Spremenil se je na gori Taber. Trpljenje je začel na Oljski gori; ravno odtod se je dvignil v nebo.

Toda dve gori ste nam najdražji in na veke pomenljivi: skalnata gora Kalvarija in sv. gora Sijon. Na Kalvariji je izvršil božji Sin odrešenje svetá. Raz gore Sijon nam je izšlo žarno evharistično solnce. Obe gori nam oznanujeta neizmerno ljubezen božjega Srca... Solnčna gorkota ima svoje meje — toda ogenj božjega Srca ne pozna mej.

Kalvarska gora, pozdravljam te! Napojena z dragoceno krvjo božjega Sinu si nam postala kraj miru in sprave. Na stezaj si odprla zopet vrata nebeška človeškemu rodu. Na tvojem slemenu se je pred 19 stoletji izvršila veličastna daritev, ki je središče cele človeške zgodovine, največji in najvplivnejši dogodek v blagor človeškega rodu.

Veliki petek. Glej ogromno množico, kako vrvi in se preriva po gori! Čuj krik in hrup, ki odmevata daleč naokrog! Vseh oči se ozirajo — nekateri s sočutjem, drugi s sovraštvom — na obsojenca, ki visi med dvema razbojnikoma pribit na križu, ter strašno trpi in mrè... Vsi govore le o njem. Prijateljev ima malo. Velika večina ga sovraži, kolne, zbada. A križani trpi vdano, voljno. Opoldansko solnce pripeka ter veča njegove neznanske bolečine.

Kdo je ta trpin?

Znan ti je dobro. V tvoji veri te potrди rimski stotnik, ki skrbi za red na Kalvariji. Presunjen od vsega, kar je videl in slišal, vsklikne: »Resnično, Sin božji je!«

Da, tako je! Ta križani Trpin je doma tam gori nad zvezdami v svetlih nebesih. Tam živi in kraljuje njegov Oče, večni, brezkončni Bog. Križani je edini Sin njegov. Poslal ga je večni Oče na nehvaležno zemljo, da kdor vanj veruje, ne bo pogubljen. In prišel je, da zadosti božji pravici. Glej ga, kako visi na križu, ta žrtev božje ljubezni brez meje in konca!

Jezus, večni božji Sin, daruje kot najvišji duhovnik po redu Melkizekovem in zastopnik človeškega rodu na oltarju križa veličastno krvavo daritev, najpopolnejšo vseh daritev, v poveličanje časti večnega Očeta v nebesih ter v spravo za grehe vseh ljudi in njih večni blagor.

Božji Sin Jezus Kristus je torej najvišji in najpopolnejši in kot tak tudi edini veliki duhovnik vseh ljudi in vseh časov;

rešeni bodo vsi, ki se po njem bližajo Bogu. Vsi drugi duhovniki izvršujejo svojo vzvišeno duhovsko poslanje le v imenu in z močjo najvišjega duhovnika Jezusa, katerega namestniki so.

Čuj, kako je večni Oče svojega Sina že v svojih večnih sklepih določil za to visoko poslanje: »Gospod je prisegel in se ne bo kesal: Ti si duhovnik po redu Melkizekovem.« (Ps. 109.) In božji Sin, s kako vdanostjo sprejme to veliko in obenem tako težavno nalogo. »Kristus pravi pri svojem prihodu na svet: Glej, pridem, da storim, o Bog, tvojo voljo.« (Hebr. 10.)

Že pri prvem udarcu je zagorelo preblago Srce Jezusa, najvišjega duhovnika, v neugasljivem ognju ljubezni za odrešenje vseh sebi izročeni. In od dne do dne je naraščala ta ljubezen, a ne ljubezen mrtva, temveč ljubezen, ki je hrepenela le po delu, trpljenju. Kot velikan je hitel Odrešenik po križevi poti svojega življenja. Kakor se uporablja goreča sveča, dokler ne dogori, tako se je uporabljalo božje Srce v neprestanih žrtvah tja do trenutka, ko je počilo od preobilne ljubezni na križu.

»Glej, to je veliki duhovnik, ki je v dnevih svojega življenja dopadel Bogu in je bil spoznan kot pravičnik ter je postal ob času jeze spravi dar.«

Sedaj poklekniva poleg žalostne Matere božje pod križ. Udeleživa se te veličastne daritve, ki jo izvršuje najvišji duhovnik. Poglejva nanj! Toda najino oko je žalostno, srce nama trepeče. Ti mili najvišji duhovnik opravlja sveto daritev tako ponižan, tako zaničevan, v tako strašnih okoliščinah, viseč na križu in umirajoč.

Daritve se vrše navadno na posvečenih krajih; a ti daruješ na morišču. Duhovniki darujejo v krasnih ornatih. »Kot blesteča mavrica se je bliščal ornat judovskega velikega duhovnika.« »Pojdite ven«, kliče sv. Bernard, »in pogledjte svojega kralja, kronanega z revščino in trpljenjem.« O Jezus, nikdar v življenju še nisi bil tako malo podoben duhovniku, kot ravno sedaj. Tvoj oltar je sramoten les; tvoj častni pas sta sv. uboštvu in nagota; tvoje oblačilo je stekano iz samih ran, ki tvorijo krvav škrlat; tvoja duhovska krona je spletena iz trnja. Prej si bil najlepši izmed človeških otrok, a sedaj nisi niti človeku podoben, črv si, sramota, izvržek ljudi.

Z napuhom in nepokorščino je človek grešil, z najskrajnim ponižanjem in najhujšim trpljenjem zadostuje najvišji duhov-

nik Jezus pravici božji z veselim, pripravljenim Srcem.

Poglejte ga, kako visi ta božji ženin in veliki duhovnik na križu med nebom in zemljo. Njegova ljubezen je večja, kot njegove bolečine. Njegove ranjene roke so široko razprostrte in kvišku dvignjene; vse ljudi bi rad objel ter ponesel v svetla nebesa kot svoje ljubljene brate v naročje svojega Očeta. Glavo ima nagnjeno k poljubu. Na prsih pa zeva globoka rana, ki nam odpre vpogled v svetišče božjega Srca: v njem bereš s sv. strmenjem skrivnostne besede: »Bog je ljubezen; ker je ljubil svoje, jih je ljubil do konca«, ko je položil na altar križa dar tako velik in

dragocen, da ga nimata dražjega niti zemlja, pa tudi ne nebo.

* * *

Ta veliki duhovnik Jezus Kristus nadaljuje svojo veličastno daritev v svetih nebesih; nadaljuje jo pa tudi v naših cerkvah, na naših oltarjih z isto brezmejno ljubeznijo, kot na križu. Prav blizu tebe je resnično, bistveno, ko si pri sv. maši; nate misli, zate moli. O sv. vera! Koliko tolažbe nam donášaš!

Ali ljubimo zadosti neprecenljivo daritev sv. maše, pri kateri plamti iz božjega Srca ista ljubezen, ki je plamtela na Kalvariji?

Ti ljubiš to grudo!

O Večni, Neskončni, ti ljubiš to grudo,
to zemljo, ki meni je sveta . . .
nad njo si razgrnil vseh čudežev čudo,
s poročno opravo je zopet odeta . . .
O večni, ti ljubiš moj dom!

Si videl nje muke, nje bóli in rane
in dal si kraljev ji nakit;
kot vrtna gredica so naše poljane,
vsak domek v cvetličju je skrit . . .
To tvoje ljubezni dokaz.

Ta blažena gruda, v cvetličju vsa lepa,
glej, biser je s tvoje dlani!
Naj tvoja desnica jo varno oklepa,
daj Večni, daj zlatih jih dni!
O čuvaj, osreči moj dom!

Si videl nje solze, gorjupe, krvave,
ki plakala jih je nad grobi,
in solnce si žarno obesil v višave,
splahnó naj solze v tej svetlobi . . .
O Večni, ti ljubiš moj dom!

Si čul njene tožbe in prošnje in klice,
in težko ti del je njen jok,
pozval iz citroninih gajev si ptice,
da lajšajo tugo trpečih otrok . . .
To tvoje ljubezni dokaz.

M. Elizabeta.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Wolc)

(Dalje.)

7. Vzgajaj otroka času, kraju in stanu primerno!

Vzgojitelj ne sme biti prtén modrijan, kratkoviden, kakor pravimo: od črešenj do višenj; ampak mora biti preudaren kot večš vojskovodja, ki ima presodno oko in tenèk nos za vse, kar živi in se giblje okoli njega. Saj je tudi vzgojno delo nekakšna vojska, je boj z otrokovimi hudimi nagnenji in napakami. V vojski pa ni nikoli čez mero opreznosti, redkokdaj preobilo premisleka, nikdar preveč ozirov. Vojskovodja mora dobro poznati svojo armado, kadar jo deva v orožje, pa mora karmoč

poznati tudi armado sovražnikovo. Poznati mora kraj, kjer pride bržčas do odločilne bitke. Dati mora svojemu moštvu tudi orožje, ki je na višku napredka. Na droben pretres mora vzeti tudi razlike med svojim vojaštvom, to je: znati mora primerno občeovati z generalom, s poročnikom, s preprostim možem. Preudariti mora tudi, kam bo poslal svoje pešce, kam konjenike, kam pionirje, in kar je še spravil pod puško.

Vidiš, podobno je tudi pri vzgoji. Nele šolska, tudi domača vzgoja ne sme od strani resasto gledati sodobnega napredka

in se loviti po starih, izvoženih kolovozih brez ozira na to, ali doseže s starokopitnostjo primernih in popolnih uspehov za gojenca, ali ne. Vzgojno delo mora biti časa primerno. To ni prazen nauk. Seveda s tem nočemo reči, da posnemaj oče ali mati pri vzgoji kake moderne norčavosti in pretiranosti. Nikakor ne! Pribili smo že večkrat, da tista vetrnjaška moderna vzgoja brez krščanskega temelja, zidana zgolj na človeško modrijanstvo, je plentano puhla in plehka. Toda to naglašamo: Vzgoja naj gre — ne z duhom časa! — ampak s pametnim napredkom časa. Kar nudi sodobni napredek res koristnega za plemenito vzgojo in čvrsto idejo mladine, tega naj se pameten vzgojitelj nikar ne otepa, ampak naj zaupljivo in z veseljem seže po vsem, kar služi v pravicati blagor mladine.

Vzemimo v misel le par zadev!

Zdaj n. pr. je čitanje že splošno v navadi. Dobro je to, napredek je to. Toda čitanje je dvorezen nož. Družini lahko reže tečnega duševnega kruha, ali pa — v duševnem smislu — lahko tudi pokolje vso družino. Zlasti deco, lahkoverno, nerazsodno. No kaj — ali naj oče in mati, vzgojitelja v družini, s tem napredkom ne računata? Dobre knjige v hišo, dobre mladinske spise in časnike mladini v roko! Starši bi ne razumeli zahteve časa, ko bi ne nudili svoji deci zdravega mladinskega beriva in bi jih pri tem ne nadzorovali in ne vodili. Domačo knjižnico v hišo! Čas je zdaj tak, da zmaguje slabo berivo vsepovsod, kjer ni preskrbljeno za dobro. V domačo knjižnico pa spravita, ti oče in ti mati, tudi knjige in časnike in liste take vsebine, ki vaju poučujejo o pravi vzgoji otrok. Pa vzemita jih v tihih urah tudi vun in prebirajta jih in premišlujta. Zna-biti se vama utrne kdaj tudi kaka misel, da sta vzgajala doslej le prenerodno...

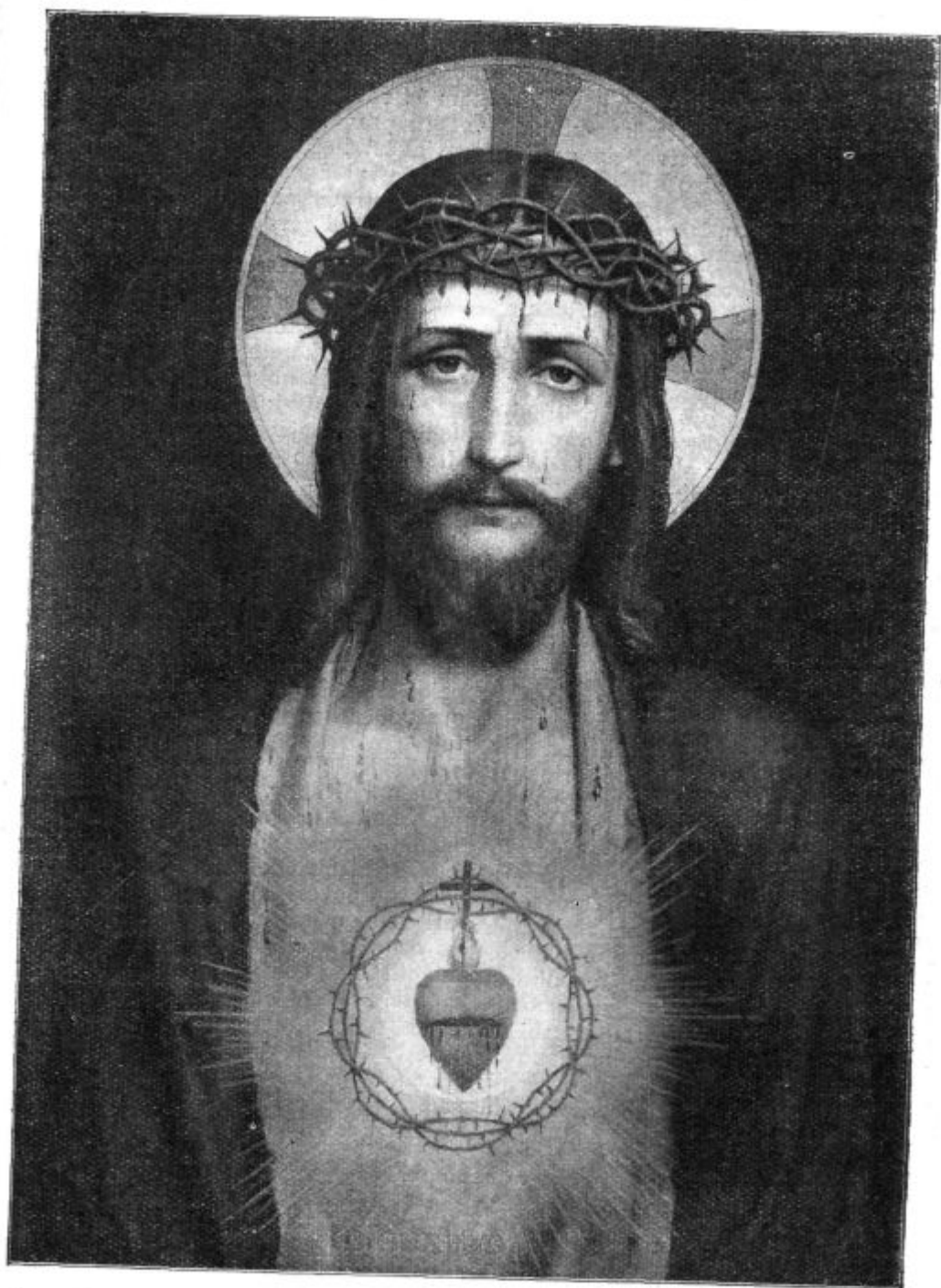
Denimo v pogovor drugo reč! Sedanji čas je jako nemiren čas, čas brezveren in poln strupov za mladinsko nedolžnost in za nje večni blagor. Seveda je s tem vzgojni posel tudi v družini za sto procentov bolj obtežen. Ali naj pa kar denemo roke križem in pustimo, naj svet teče, kakor ga vrag maže? Dobri starši tega ne bodo storili. »Naš čolnič otmimo!« bodo rekli, našo mladino rešimo! In poskrbeli bodo za svojo deco temeljitega verskega pouka, ravnali jih bodo na pogosto, če mogoče na vsakdanje sveto obhajilo, izročali in posvečali jih bodo mogočnemu Marijinemu varstvu (»Marijin vrtec!«). — Še bolj iskreno pa

bodo poskrbeli za svojo odraslo mladino, da se jim ne omoči in ne izgubi v vrtincih življenja. In zlasti dandanes, ko ima stara kača toliko priganjačev po mestih in deželi, obeh spolov, ki pisano gledajo vsako nedolžnost kakor modras! Pa se še najdejo — Bogu bodi potoženo! — starši, ki branjijo svojim hčeram v Marijine družbe, fantom pa v izobraževalna društva, meneč, pobožna dekleta ne bodo dobile ženinov, omikani mladeniči bodo pa slabi gospodarji! To je pa že preveč starokopitno! Ali se to pravi: otroke vzgajati z ozirom na nevarnosti in zahteve časa? To se pravi: otroku krivo pot kazati skozi življenje, navajati ga na široko cesto, ki pelje v pogubljenje, ne pa na ozko, ki pelje v večno življenje.

Naj mimogredé še tudi omenimo, da se domača vzgoja mnogokod premalo ozira na to, da treba v deci zatirati zlasti tiste pregrehe, ki dandanašnje vladajo svet in milijone pehajo v pogubo. To so predvsem upornost, mesena poželjivost, brezbožnost in delomrznost. Tem štirim treba takoj in s pridom pobiti na otrokih rogove, da je vzgoja res času primerna.

Času primerna pa naj bo tudi otrokova telesna izreja. Če trdijo najvestnejši in najbolj izkušeni dandanašnji zdravniki, da ni koristno otroke preveč mehkužiti in jim preskrbno ovijati glavo in vrat; če učé, da je za otroke preobila kava, zlasti pa vino ali celó žganje — strup; če svetujejo, naj opusté matere tisto nepotrebno zibanje in ujčkanje otrok, ker je nezdravo za razvoj otrokovih možganov; če zdravniki kar naravnost tirjajo, naj se pod kaznijo prepové tisti ogabni cucelj pri otrocih, potem se razumen oče in za blagor mladeži skrbna mati ne bosta mrdala nad presojo učenih in izkušenih móž, ampak bosta šla za pametnim napredkom časa in poskrbela, da bo poleg vzgoje tudi izreja njiju otrok času primerna.

Vzgoja naj bo pa tudi kraju primerna — menimo, tistemu kraju, v katerem otrok zdaj biva ali pa bo gotovo bival v bližnji prihodnosti. Upoštevati je treba predvsem razmere v domači hiši, v družini: odrasli bratje, odrasle sestre, posli, vajenci... Pokaže naj se na njih otroku, kakó zadovoljen in srečen je, kdor živi pošteno; a kakó vreden pomilovanja in ogibanja tak, ki živi divje in brezbožno. Istotako treba s tega ozira, da se otroku zгодaj pristudi tista strast ali tista pregreha, ki posebno gospodari v kraju, koder otrok živi. Morda je pijanost, razuzdanost, so-

Srce Jezusovo, ki si samo prestalo smrtne bridkosti, usmili se umirajočih!

vražnost, tatvina, brezbožnost? Povedati je pa otroku treba tudi, naj sovraži in zaničuje le greh, ne pa tudi ljudi, ki so žalibog vdani grehu. Za take nesrečnike da moramo moliti, jim pomagati do poboljšanja, potrpežljivo prenašati njih zasmehovanje in se junaško ustavljati njih zapeljevanju. Posebno pazni morajo biti starši v krajih, kjer je razpaseno strankarstvo, da se ne oprime sovražnost tudi otroških src in da morda celo starši sami ne potegnejo v vrtnice preprirov nedolžnih duš.

Na čez rečeno je najboljšo, če se goji v otroku že prav izmlada tista čednost, ki je najbolj nasprotna pregrehi, razširjeni v otrokovi okolici. Strup se zaustavlja najboljšo s protistrupom, slab zgled pa najbolj uspešno z gojo lepih čednosti. Proti pijanstvu zmernost, proti razuzdanosti najbolj občutljivejša sramežljivost, proti razkošnosti v obleki plemenita skromnost, proti lažnjivosti najvestnejša odkritosrčnost itd.

Kajpak ne smemo pozabiti, naj bo tudi izreja otrok v kraju primerna: drugačna v mestih, drugačna na deželi, drugačna v nezdravih krajih, drugačna v zdravih, drugačna celo v mnogih ozirih v hribih kakor v dolinah. Kdor bo pisal kdaj podrobneje o izreji otrok, bo moral tudi za te razlike imeti oko.

Tretjič: bodi vzgoja tudi s t a n u primerna. Tistemu stanu namreč, ki mu pripada družina — ali pa mu bo pripadal otrok morda kasneje vse življenje. Toliko je jasno že samoposebi, da morajo biti malce drugače vzgojevani otroci gosposkih staršev kot otroci nižjih slojev. Saj mora ravno vzgoja pripraviti otroka na poznejše življenje. Le eno zadevo, posebno važno, naj omenimo. Kdo ne uvidi, da so baš gosposki otroci posebno potrebni temeljitega krščanskega pouka? Ali ne opazujemo na vseh koncih in krajih, kako rad pozabi na Boga in se dočista odtuji božjim zapovedim, kdor mora bivati v brezverni družini, kdor dobi večkrat v roke slabe časnike in knjige, ali komur se dan na dan dobro

godí? Pa tudi, kako rad prezirljivo zre na ubožce in trpine, komur so že rojenice na mehko postlale? Kako je uglajena pot na uživanje tistemu, ki mu petica dala je ime sloveče? Proti tem in drugim nevarnostim mora biti naravnana tudi vzgoja. — Otrokom iz revnejših družin je pa spet treba vcepiti prav živega zaupanja v vsemodro previdnost božjo, pa uriti jih zlasti v delavnosti, varčnosti in podjetnosti. V gosposkih otrocih zatirati napuh, poželjivost, bahavost; pri revnejših pa lakomnost, nevoščljivost, upornost in lenobo. Taka je vzgoja, če je stanu primerna.

Stanu primerna naj bo pa tudi izreja otrokova. Mestni otroci so rahlejšega zdravja kot kmetiški panjáci. Če vaški paglavec malo pokreha, komu je mar, saj še sam ne opazi; če pa začne gosposka bledina pokašljavati, Bog vé, če ni že zdravnik nujno potreben. — Enako je n. pr. s hrano. Gorjanski pastir ni kmalu sit in mu ne škodi, če pocalem požira; gosposki oblanček pa potrebuje malo in še tisto mora biti drobno in mehko, da se ne drži revše tri dni v tri gube.

Pa ne le na stan družine, tudi na prihodnji stan otrokov naj se vzgoja karmoč ozira. Ali bo ostal otrok doma, ali pojde na tuje (v šole, v obrt, služiti)? To presodi iz družinskih razmer. Če pojde na tuje, govóri mu še pogosteje o pogubnosti slabih družin in o nevarnosti slabih zgledov, o potrebi vsakdanje molitve, o vsevidnem očesu božjem, o pogostem prejetju svetega obhajila... Če pa misliš, da ostane otrok doma (pri obrtu, kupčiji, na gruntu), govóri mu rad in rada o vestnosti pri delu, o poštenosti pri kupu in prodaji in o božjem blagoslovu, govóri mu o časti kmetiškega dela in o ljubezni do rodne grude.

To bo potem vzgoja — če se oziraš na vse to troje (čas, kraj in stan) — ne sezi-dana iz prsti in peska za danes in jutri, ampak kakor izklesana iz kremenca, da je tudi časa zob ne bo okrušil. (Dalje.)

To je vzgoja!

O otrocih našega umorjenega prestolonaslednika.

Lep dogodek iz življenja otrok našega umorjenega prestolonaslednika, ki se je zgodil v Miramaru, pripovedujejo. Podamo ga tudi našim bralcem, katerim je spomin na rajnega tako dragocen.

Princ Maks, starejši sin prestolonaslednikov, ima posebno rad ladije. Za svoj rojstni dan l. 1913. je dobil v dar krasen majhen model vojne ladje. Kmalu potem pride o počitnicah v grad Miramar.

Nekega dne se spre z dečkom, ribičevim sinom, ki je začel motiti prinčevo igro z ladjo ob morskem obrežju, ter ga udari. Mati, vojvodinja Zofija, vidi ta dogodek. Hitro pokliče Maksa, ga resno posvari radi prepira in ga s tem kaznuje, da mora ubogemu ribičevemu dečku darovati ladjico in ga prositi odpuščanja. Potem šele bo mati zopet zadovoljna s princem, Maks uboga. Težko je bilo to zanj. Pa se je premagal. Pri kosilu mu sestra princezinja Zofija čestita k lepi zmagi nad lastnim

srcem. Oče nadvojvoda pa pristavi resen opomin svojim otrokom, da morajo spoštovati otroke domačega ljudstva. Drugi dan gre princ Maks k ribičevemu dečku in ga prosi, če se sme z njim in njegovo ladjico nekaj ur igrati. —

To je vzgoja! Marsikateri naš »vaški princ« pri nas bi tega ne naredil ...

Ta prelep zgled bi bil vreden, da bi se prebral vsem slovenskim staršem, da bi videli, kaj se pravi vzgajati.
J. G.

Vojakova molitev.

K Tebi, Neskončni, v brezmejni vsemir
naše pristrčne hitijo molitve,
Oče! odpusti nekdanje žalitve
revi, ki ima v nebesa ozir.

Naše strasti so nekđaj besnele,
zdaj nam pošiljaš zanje šrapnele;
kletve ostudne smo sipali nate,
Ti nam pošiljaš moralne granate;
grehi nečisti so Te žalili,
krogel smo zanje pač zaslužili.

Vendar — oko se pred tabo povesi:
Oče, odpusti mi in prizanesi!
Varuj me, vladaj me, čuvaj in vodi
v bitkah, spopadih, zakopih, povsodi

spremljaj me Tvoja očetova roka,
kakor otroka,
ki le ob materi varno koraka.

Tebi je znana usoda vojaka,
ki le ob tebi je varen življenja;
v Tvoji oblasti je slednja stopinja.
Strašni učinek moralne granate
veže me nate.

Vsaka težava, ki ljuto me križa,
Tebi me bliža.

Puško, bodalo, vojaško opravo,
Tebi in domu le nosim v slavo.

Ti me v nevarnostih brani,
zvestega sebi ohrani!

Pozdrav z goratega karpatskega bojišča Vam pošilja

24. aprila 1915.

Limbarski.

Nova cerkev presv. Srca Jezusovega v Drežnici na Goriškem.

Leta 1913. je prinesel »Bogoljub« v 11. številki prilogo, ki je obsegala zgodovino gradbe nove cerkve presv. Srca Jezusovega v Drežnici. Božje Srce je razlilo nad to prilogo obilni svoj blagoslov in nam po njej obudilo po vseh slovenskih deželah veliko število dobrotnikov, ki so s svojimi prispevki pripomogli, da se je zgradba novega svetišča v zadnjih dveh letih dokaj približala svoji končni izvršitvi. Kakor kaže slika, že kipi v nebo sredi vasi Drežnica veličastna stavba, ki priča celemu svetu, da bñje širom slovenske domovine mnogo, mnogo src v požrtvovalni ljubezni do najlepšega in najljubeznivejšega — božjega Srca! Zdi se, kakor bi bilo že od Stvarnika usojeno, da stoji ta lepa zgradba v tej ljubki

hrbovski idili: tako krasno se spaja z mogočnimi nebotičnimi gorskimi velikani, ki jo obdajajo. Saj je ta kotiček slovenske zemlje najlepši del onega »planinskega raja«, ki ga tako ganljivo opeva »goriški slavček«, nepozabni pesnik-duhovnik Simon Gregorčič, čigar zemeljski ostanki počivajo komaj uro hoda oddaljeni na pokopališču sv. Lovrenca ob modrozeleni Soči!

Mnoge dobrotnike, ki jih ima nova cerkev presv. Srca v Drežnici križem slovenske zemlje, bo gotovo zanimalo izvedeti, kako je v zadnjem času napredovala stavba tega »narodnega svetišča«, ki utegne — kakor vse kaže — res postati »nova ljubka božja pot na Slovenskem«. Podpisani si štejem celó v svojo

sveto dolžnost, obveščati cenjene dobrotnike o stanju zgradbe, ki uspeva le vsled njihove velikodušne podpore.

Hvala Bogu in našim dobrotnikom! Nova cerkev je v toliko dograjena, da je mogoče v njej obhajati službo božjo ne le »za silo«, ampak tudi že dostojno. Do pozne jeseni preteklega leta je bila cerkev v notranjščini že vsa obokana in ometana. Stebrovje v ladjah, ki je vse iz umetnega belega kamna, je — žal — še neizlikano; pač pa sta popol-

se ne naveliča ju gledati, a srce se pred njima topi v pobožnih čustvih.

Iznad začasnega velikega oltarja gleda na svoje častilce vzvišeni »patron« te cerkve in jih vabi k svojemu Srcu. Pred to častljivo podobo smo Drežničani že v stari cerkvi se navduševali za ljubezen do presv. Srca, pred njo se zbiramo v novem svetišču k njegovemu češčenju. Ta podoba nad evharističnim božjim Srcem v tabernakelju je priča gorečih ponočnih molitev moških častilcev

Drežnica z novo cerkvijo Jezusovega srca. V ozadju gora Krn.

noma dovršeni obe krasni galeriji v svetišču, dvojna lepa romanska vrata in obe veliki okni svetišča — vse iz umetnega kamna. Svetišče je dobilo lani tudi že svoj prvi nakit: dvoje nad štiri metre visokih, umetno na steklo slikanih oken. Slika na listni strani predstavlja prvo razodetje božjega Srca — Marijino Oznanenje, a na evangeljski strani razodetje presv. Srca v Paray-le-Monialu. Sliki sta krasno uspeli: oko

presv. Srca pred prvimi petki, priča ganljivih slovesnosti ob prvih petkih, priča nebrojnih svetih obhajil, ki jih Drežničani prejemaajo v spravo božjemu Srcu in darujejo za svoje dobrotnike. (Naj omenim, da je bilo lansko leto prejetih tukaj nad 30.000 sv. obhajil — letos v štirih mesecih že nad 13.000, hvala Bogu!) Zato nam je ta podoba tako ljuba. K njej se zatekamo za pomoč tudi v sedanji veliki sili: odkar traja ta strašna svetovna

vojska, se zbiramo tu k vojni pobožnosti in pošiljamo k božjemu Srcu goreče prošnje za cesarja, za vojake, za rešitev domovine in odvrnitev božjih kazni — a nikdar ne pozabimo v skupnih molitvah priporočati božjemu Srcu tudi namene naših cerkvenih dobrotnikov. Saj nam dannadan zlasti v teh žalosti polnih časih dohajajo priporočila v molitev pred božjim Srcem, in številne zahvale za izkazane milosti nam pričajo, da se božje Srce milostno ozira na zaupne in prisrčne prošnje svojih častilcev v Drežnici.

V nanjščina cerkve je po večini dograjena in ometana, le spodnja nadstropja zvonika nimajo še ometa. Zvonik je pokrit le za silo in mora čakati boljših časov, da dobi pravo streho po načrtu. Stare zvonove, ki sicer niso veliki, a izborni, smo dvignili že pred letom v novi zvonik, kjer se glasijo kakor bi se bili pomladili. Seveda si želimo v prostorni zvonik v spopolnilo prijetnega zvonila še četrtega zvona, ki bi mogočno donel v slavo božjega Srca, a to ostane bržkone za vedno le — »pobožna želja«.

Kakor je razvidno iz tega opisa in priloženih slik, primanjkuje novi cerkvi zunaj in znotraj še mnogo do končne dovršitve. Cerkev nima še kora, ne oltarjev, ne tlaka, ne oken — razen onih v svetišču. Pač pa je že naročenih nekaj slikanih oken v stranske ladje. Ta okna dobijo slike križevega pota na umetno steklo; tako bodo tudi slike v teh oknih govorile o ljubezni presvetelega Srca: saj se prav v trpljenju Jezusovem razodeva najbolj pretresljiva ljubezen božjega Srca. Okna križevega pota so nam darovali razni domači in tuji velikodušni dobrotniki; naj jim bo za to tudi tukaj izrečena prisrčna zahvala! Križevega pota v novo cerkev težko čakamo, posebno zato, ker bi radi čimprej naklanjali svojim umrlim dobrotnikom odpustke križevega pota. V okna srednje ladje nameravamo sčasoma vpostaviti slike svetnikov, ki so v zvezi s presv. Srcem. Vsako teh šesterih oken s trojno odprtino bi stalo približno 500 kron.

Nova cerkev je sicer, kakor rečeno, še prazna; a vkljub temu napravlja njena notranjščina veličasten vtis. Ta krasna harmonija vseh posameznih prostorov in delov očara ti — vstopivšemu pri glavnih vratih v cerkev — oko in srce! Priloženi posnetek notranjščine ne podaja prave celotne slike, ker je na njem veliko nevidnega: lepi členoviti pilastri v stranskih ladjah, ljubka krstna kapela na levo in podobna kapelica na desno ob vhodu in drugo. Sodba vseh obiskovalcev nove cerkve je soglasna: krasna stavba, vredna božjega Srca!

In kaj bi ne bilo krasno to svetišče, saj se dannadan množijo dokazi, da si svoje prebivališče v Drežnici prireja zares presv. Srce samo! Kdaj se je še katera cerkev sezidala ob bolj neugodnih razmerah, kakor ta? A božje Srce odstranja sproti vsako napotje, ki skuša ovirati to sveto delo. Vedno nanovo gledam podpisani, kako se izpolnjuje prisrčna želja pokojnega kardinala Missia: »Želim Vam, da bi Vam presv. Srce Jezusovo pomagalo premagati vse težave, ki bi utegnile ovirati to prepotrebno delo!« Lansko leto nismo sploh nameravali kaj delati v novi cerkvi, ker ni bilo denarja. V zaupanju v tolikokrat preskušeno pomoč božjega Srca sem vendar svetoval v cerkvenem odboru, da delo nadaljujemo vsaj par mesecev, dokler ne bo porabljena neznatna vsotica, ki nam je bila na razpolago. Poklicali smo mojstra in zidarje in zidali nismo le par mesecev, ampak do pozne jeseni, zidali nemoteni od vojnega viharja in izvršili ogromno delo v cerkvi in zunaj nje in — vse stroške lanskega dela tudi do vinarja pokrili! V silni nam je božje Srce sproti obujalo dobrotnike, in obuja nam jih vedno nanovo. O kako razume presveti naš »patron« iztakniti blaga srca in jih navdušiti za svoje svetišče v Drežnici! Večkrat me podpisanelega ta prečudna skrb presv. Srca za svojo cerkev gane do solz. Bilo je lansko jesen, ko sem vstopil v prelepo novo cerkev čč. oo. kapucinov v Gorici na kratek obisk Najsvetejšega. Klečečega v klopi me nekdo potiplje po rami; ko se ozrem, vidim poleg sebe zelo uglednega gospoda, ki mi zašepeta na uho: »Gospod kurat, prav da Vas vidim: eno okno križevega pota v cerkvi presv. Srca bo moje. Denar je že pripravljen, prosim, pošljite mi račun.« Ganjen v srcu stisnem velikodušnemu dobrotniku roko v zahvalo. Po preteku nekaj dni piše mi isti gospod, da naroča še eno okno v imenu osebe iz svoje družine! — Škoda, da ne smem natančneje opisati drugega, še lepšega »slučaja« iz najnovejše dobe, ko mi je neka oseba v kraju, kamor me je moglo le božje Srce pripeljati po čudnem »naključju«, izročila za novo cerkev krasno vsoto in mi izjavila, da me je tamkaj že dolgo — pričakovala! Dotična oseba hoče, da ostane njeno lepo dejanje tajno. — Nimam li prav, če vedno trdim, da si svetišče v Drežnici zida božje Srce?

Hvala ti za to, o božji Zveličar, neskončna hvala, da si »izbral in posvetil ta kraj, da ostane tvoje Srce tam vse dni!« Hvala, da si s svojim svetiščem v Drežnici našemu vdanemu ti narodu odprl novo zavetišče v dušnih in telesnih stiskah,

nov studenec svojih milosti! O daj, da tvoje presv. Srce od tu čimprej zavlada po naši domovini; daj, da tvoja ljubezen prežene iz naših src vse malike pregreh in strasti da nam kmalu zasije ona presrečna doba, ki si jo napovedal po preroku Cahariju z besedami: »Porečem: Moje ljudstvo si; in ono poreče: Gospod je moj Bog!«

Prisrčno zahvalo naj podpisani ob tej priliki izrečem Vam, cenjeni dobrotniki širom slovenske zemlje, ki ste do sedaj pomagali graditi to novo prebivališče božjega Srca — zahvalo vnaprej tudi vsem, ki bodo v prihodnje kaj žrtvovali za to narodno svetišče! Zares: »narodno svetišče«, ker je zidajo dobrotniki iz vseh slovenskih pokrajin; celó iz daljne Amerike nam vrli Slovenci pošiljajo izdatne podpore. Mnogim našim dobrotnikom sem že v posebnih pismih izrazil svojo hvaležnost, a vsem mi ni mogoče: saj presv. Srce pozna vse; naj jim Ono povrne vsak, tudi najmanjši prispevek s svojimi večnimi darovi! Pripomnim tu, da se vsak dar sproti in vestno vpisuje v »zlató društveno knjigó«. Kdor želi potrdila, se mu doloži drage volje; v to ni treba drugega, kakor da dobrotnik zapiše zadaj na položnico našega cerkvenega društva (oziroma na nakaznico) besedi: »Prosím potrdila« in prilepi na položnico znamko za 5 vinarjev. Mnogi dobrotniki ne žele potrdila iz raznih, njim znanih vzrokov; zato se potrdila pošiljajo le na izrecno željo.

Srce me sili, da se na tem mestu posebej iskreno zahvalim svojim ljubljeneim duhovnijanom, ki so od prvega začetka vedno z zares »brezprimerno požrtvovalnostjo« iz ljubezni do svojega presvetega »patrona« doprinašali v delu in denarju velike žrtve za novo cerkev. Naj jim božje Srce poplača s tem, da jih brez izjeme vse ogreje v prisrčni ljubezni do sebe, da tako v polni meri zaslužijo častni naslov: duhovnijani presv. Srca! Prisrčno hvalo tudi vsem prečastitim gg. sobratom na Goriškem, ki so našo sveto zadevo tako toplo priporočili svojim ljudem in ljubezljivo sprejeli naše »berače presv. Srca!« Posebej se še zahvaljujem našim bližnjim sosedom, zlasti faranom tolminskim in v Iderskem, kjer ima nova cerkev največ dobrotnikov. Vsem sploh, ki so kakorkoli sodelovali pri tem delu v proslavo božjega Srca, ključem iz dna hvaležnega srca: Bog povrni tisočero!

Mi pa, duhovnijani presv. Srca, obljubljam svojim cenjenim dobrotnikom nanovo, kar

smo slovesno obljubili pred par leti v »Bogoljubovi« prilogi:

»Drežničani, ki si štejemo v največjo čast in srečo, imeti presv. Srce Jezusovo za svojega »patrona«, vršili bomo vedno zvesto poverjeno nam častno službo varihov tega narodnega svetišča in skrbeli, da božje Srce v njem ne bo nikdar osamljeno in zapuščeno, ne — obdajali bomo svojega vzvišenega »patrona« slejkoprej z dokazi prisrčne ljubezni, pokladali pred Njega v gorečih molitvah priročila in namene svojih dobrotnikov in ga neprestano in iskreno prosili, da pospeši zmagó svoje ljubezni — v vseh srcih slovenskih!«

V Drežnici (na Goriškem), dne 10. majnika 1915.

Za »cerkveno društvo«:

Jožef Kalin, kurat,
t. č. predsednik.

* * *

Darovi za novo cerkev presv. Srca Jezusovega v Drežnici naj se blagovoljivo pošiljati — po položnicah, ki so bile leta 1913 razposlane z gori omenjeno prilogo skupaj naročnikom »Bogoljub« — cerkvenemu društvu v Drežnici pri Kobaridu (Goriško), ali po nakaznici.

Član našega društva za zidanje nove cerkve presv. Srca Jezusovega — in s tem kot dobrotnik nove cerkve deležen vseh duhovnih dobrot, ki jih društvo nudi članom — postane vsaka oseba, ki vplača enkrat za vselej vsaj 10 kron, ali pa po 1 krono na leto; kdor vplača (enkrat ali v obrokih) vsaj 200 kron, je temeljničnik — in kdor daruje 1000 kron, postane ustanovnik nove cerkve presv. Srca Jezusovega v Drežnici. Vpisati se morejo kot člani tudi ranjke osebe.

§ 5. Priloge našega cerkvenega društva določa kot glavne duhovne dobróte članom:

»Vsi člani so — seveda po meri svojih prispevkov — deležni vseh dobrih del, molitev in pooblasti, ki se že sedaj opravljajo pred presvetim Srcem Jezusovim v novi farni cerkvi v Drežnici; za člane in po njih namenih se ob nedeljah in praznikih po celidani — in pred prvim petkom vsakega mesca po celo noč — opravljajo vse molitve vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa; v iste namene se sprejemajo vsaki dan sv. obhajila itd. Posebno pa so člani — živi in mrtvi — deležni 12 »večnih« sv. maš na leto, ki se že sedaj darujejo in se bodo pred presv. Srcem Jezusovim v novi cerkvi v Drežnici vedno darovale. Te sv. maše se opravljajo prvi petek vsakega mesca pred izpostavljenim Najsvetejšim s skupnim spravnim svetim obhajilom med sv. mašo in s spravno pobožnostjo v čast in tolažbo presv. Srca po njej.«

Več o našem cerkvenem društvu je povedano v omenjeni prilogi, ki jo — tudi s pridejano položnico — na zahtevo vsakemu radi določimo, tudi v več iztisih.

Pozdravljam te ...

Pozdravljam te trpeči brat,
oko s solzami orošeno
iskalo je neštetokrat
daljavo s krvjo napojeno.

Nihče za tvojo bol ne ve,
morda te krije tuja ruša;
morda že našla v Bogu je
miru, pokoja tvoja duša ...

Če to moj zadnji je pozdrav,
poslednje tvoje bolečine,
tedaj spominjaj z nad višav
se bratov rodne domovine.

S. Serafika.

Gema Galgani.

(Dalje.)

Deveto poglavje.

Priprostost Geminega notranjega življenja.

Evangeljska priprostost je bila temelj in duša Geminih zunanjih čednosti, pred vsem in najbolj pa njenega notranjega življenja. Ta redka lastnost je ni spremljala samo v delih in čednostih, ki so vidne na zunaj, ampak je poganjala svoje korenine globoko doli iz duše in srca. Gema je nastopila to življenje, ko je bila še otrok po duhu in starosti; v letih je sicer zrasla, ni pa izgubila nič tedanje priprostosti. Kot otrok je občevala tudi z božjim Veličanstvom in kot otrok sprejemala vse njegove neizrečne skrivnosti in uživala njegove sladkosti. »In prav to,« piše o. Stanislav, »je bilo zame, odkrito priznam, največje čudo na Gemi. Obenem pa tudi že od prvega začetka najbolj prepričevalen dokaz, da je bil duh njene svetosti res pravi: tista neprisiljenost in naravna prostodušnost in priprostost tudi sredi vsega, kar je v nadnaravnem življenju najbolj vzvišenega.«

Skrivnosti naše svete vere so že po svoji naravi take, da vsak smrtnik obstane pred njimi poln začudenja in kakor preobvladan. Celo duše, katerim se te tajne pogosto razodevajo, se jim ne morejo nikdar prav privaditi, zato jih sprejemajo od Boga v trepetu in strahu. Pri Gemi je bilo drugače. Zdi se, kot bi vera zanjo ne bila več vera, ampak polna jasnost, odkrito dejstvo; v najvzvišenjših skrivnostih se ona čuti popolnoma doma, ni ji treba prav nič napora, da doume še tako visoke resnice. Boga, učlovečeno Besedo, presv. Evharistijo, angele in svetnike v nebesih — ona tako rekoč vidi, govori z njimi, se pred njimi ponižuje, jih časti, pred njimi moli, joka, toda vse to kakor bi jih imela pred

oči. In to ne le v zamaknjenju in v intimnih razodenjih kontemplacije, ampak vedno, celo v času največje duševne suhoparnosti.

Gema se je približala Bogu, kakor je pač mogoče umrjoči stvari; njegovo neskončno Veličanstvo je ne omami. Govori mu z ono vdanostjo in zaupanjem, s katerim brblja dete s svojim očetom, ko mu sedi na kolenih. Govori mu, četudi spoštljivo, vendar z vso priprostostjo v besedi in izrazu, brez vsakih ovinkov, kakor z ljudmi. Tu bi trebalo navesti vsaj nekaj odlomkov iz njenih zamaknjenj, katerih nam je o. Stanislav objavil celo knjigo. Naj zadošča en sam zgled in sicer pogovor, ki ga je napisanega poslala svojemu vodniku. »V petek sem videla Jezusa; to pot je bil resen, zelo resen, zdelo se je celo, da plaka; pa mu pravim: Oh, kaj pa ti je, Jezus, da tako jočeš? Ali bi ne bilo bolje, da pustiš jokati mene, ki bi tako rada? Toda Jezus mi ni maral odgovoriti, zato sem se prav potihoma oddaljila in šla k nebeški Mamici, rekoč: Kaj pa je, Mamica, Jezusu, da tako joče? Kaj naj mu storim, da bo zadovoljen?« — In medtem ko se deklica na ta način skoro igra s svojim Bogom, jo On povzdiguje do razumevanja najvišjih pojmov pravičnosti in usmiljenja, s katerimi vlada svet in vodi duše k svoji ljubezni.

Zanjo vidna prisotnost njenega angela variha, katero ji je Bog naklonil, se ji je zdela povsem naravna stvar. Z njim se je pogovarjala, kakor se govori s prijatelji, dajala mu redno naročila do nebeščanov ali do drugih ljudi, spoštljivo sicer, a s pri-

srčno zaupnostjo. Če je bila med pogovorom ž njim klicana drugam, ali pa je imela še kaj drugega opraviti, je takoj vstala in brez opravičevanja hitela na delo, angela pa pustila, da jo počaka. Ko je zvečer legla k počitku, ga je prosila, naj jo pokriža na čelu in bdi ob njenem zglavju; ko si je bila tega svesta, se je obrnila na drugo stran in mirno zaspala. Res srečen sen, sen device v vidnem angleškem varstvu!

In če je zjutraj, ko se je prebudila, zopet ozrla zvestega varuha na njegovem mestu, se ni dosti menila zanj, ker se ji je mudilo v cerkev, k sv. obhajilu, na katerega je, izvzemši kratko spanje, mislila vso noč. »Mi je vse nekaj lepšega v mislih,« mu je dejala; »grem k Jezusu!« Če pa se je kdaj angel poslavljaj od nje, mu je odzdravljala z neizrazno ljubkostjo: »Z Bogom, dragi angel; Jezusa pozdravi!«

Kakor smo že obširneje opisali, so se ji skozi več let obnavljale na prsih, na rokah in na nogah rane križanega Zveličarja. Ta pojav jo je spravil v nemalo zadrego. Spočetka je mislila, da imajo vse Kristusove neveste ta znamenja. In ko jih ni mogla več prikriti, gre v svoji priprostosti razprostrtih rok k svoji teti: »Poglejte, teta, kaj mi je storil Jezus.« Tem ranam so se pozneje pridružile še druge, kakor trnjevi prebadi okrog glave, krvave solze iz oči in drugo, o čemer bomo že govorili. Od četrtega na petek je bila tedaj deležna vsega Kristusovega trpljenja; in trpela je neznosne muke, da so včasih mislili, da je pri koncu z življenjem. A kaj? Komaj je končala, je vstala in kot bi se ne bilo nič zgodilo, si je zmila številne krvave madeže na rokah in glavi ter je potegnila rokave čez roke, da ni bilo opaziti še nezaceljenih ran. Misleč, da ni nihče nič opazil, je prišla povsem mirna in ravnodušna zopet med domače.

Ali ni čudno, dragi bravec, da to dekle, na kateri se dogajajo tako nenavadne stvari, ne misli prav nič na vse to, in se niti ne vpraša, kaj neki naj to pomeni, dobro ali slabo? ali je božje delo ali delo hudobnega duha?

Njena globoka ponižnost ji je sicer budila nekoliko bojazni, posebno ko je videla, da se drugi vznemirjajo radi teh pojavov. A si je takoj vedela pomagati s tem, da se je popolnoma izročila Bogu in pa vodstvu svojega dušnega očeta; ko se je temu enkrat razkrila, je povsem mirna in nič več ne razmišlja ali ugiblje. Kot bi vse ne bilo nič, potem ko je videla Boga, ko je trpela ž njim in občudovala vzvišene skrivnosti odrešenja, je takoj zopet pripravljena prisesti k nedolžnim igricam hišnih otrok.

Med zamaknjenjem je tudi pogostoma dobivala naročila in razsvitljenja o stvarih, ki jih je imela izvršiti sama ali pa drugi. Takoj ko je mogla, je obvestila o stvari ustmeno ali pa pismeno svojega voditelja. »Jezus mi je tako-le in tako-le rekel in mi naročil, naj vse vam povem. Če nisem dobro razumela, naj vam on sam bolje razloži celo stvar.« Nato ni mislila več o tem. In če ji je bilo isto naročilo ponovljeno dva-, tri- ali tudi desetkrat, ravno tolikokrat ga je razodela dušnemu vodniku z enako mirnostjo in priprostostjo, prav kakor se bere v sv. pismu, da je storil mladenič Samuel duhovniku Eliju: »Jezus mi je rekel to in to. Poslušajte, oče, in ga zadovoljite.«

Bilo je v resnici veliko veselje voditi tako dušo, tako krepostno, tako otroško priprsto, tako odluščeno od vsega posvetnega in od sebe same. Res dragocena priprstost, kako redka prikazen je že postala na svetu!

(Dalje.)

Kje si bil?

Krog viharji so hrumeli,
črna noč me je obdala,
vedno hujše so besneli,
duša mi je trepetala...
Kje si bil, o Jezus moj?

Rose ni bilo hladilne,
ki naj bi me pokrepčala,
žarke luči ne blažilne,
ki bi pot mi pokazala...
O moj Jezus, kje si bil?

V mojem srcu? Ti pripustil
si, da je vihar razsajal?
Vendar nisi Ti dopustil,
da bi prestol Tvoj omajal?
O govori, Jezus moj!

O nikakor! Nič se bati!
Jaz pri tebi sem in čujem,
nič nikar omahovati,
jaz za tebe se bojujem...
Hvala Tebi, Jezus moj!

† Franciška Cundrč.

Blagor služabnikom Marije, „kraljice src!“

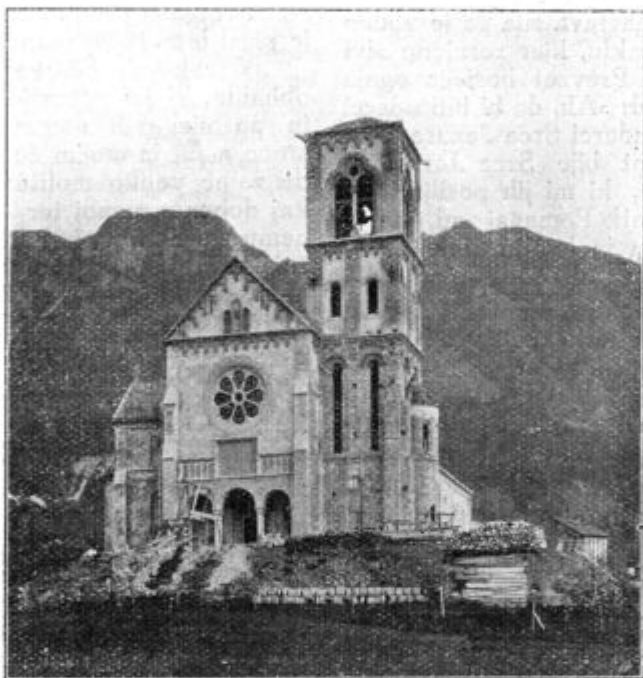
(Zgled.)

Svetne kraljice se navadno odlikujejo po dobroti, velikodušnosti nasproti podložnim. Toda Marija, »Kraljica src«, prekosi vse s svojo nebeško milosrčnostjo nasproti svojim častilcem. Kako bogato še le obsiplje z dobrotami tiste srečne duše, ki so se jej popolnoma posvetile po nauku bl. Grinjona Montfortskega. V dokaz ti bodi sledeči zgled iz življenja!

Pred petimi leti — 22. februarja 1910 — je umrl 60letni mestni župnik Lintzer v

utrudljivo, z mladeniškim ognjem je deloval; komaj si je privoščil najpotrebnejšega počitka. Odkod ta skriti ogenj, to podvojeno goreče delovanje? Kje je bil vzrok tej spremembi pri prej že tako vnetem možu?

Nekaj časa poprej ga je napadla resna bolezen. Več mesecev je ležal bolan. Takrat je imel več časa, da je mislil nase. V tej samoti je milost božja tem močnejše nanj delovala. Dobil je nova razsvetljenja, kakor se rado zgodi v enakih okoliščinah.

Cerkev v Drežnici, kolikor je zdaj dodelana.

Mühlhausenu na Elzaškem, kjer divja v naših dneh bojna vihra. Velika žalost je zavlada po mestu in okolici. Ni čuda. Pokojni je bil silno blag mož, zgleden in neumorno delaven duhovnik, ves prešinjnen ljubezni do Boga in duš; z vnemo je širil slavo Marijino ter češčenje sv. Rešnjega Telesa; z vsemi močmi je pospeševal pogosto in vsakdanje sveto obhajilo; sploh, bil je mož molitve in dela, kakršni so redko posejani. Njegovo delovanje je bilo plodovito, sadonosno. Posebno od l. 1906. so splošno opažali na dobrem župniku, kako je njegovo navdušenje za čast božjo ter izveličanje duš silno naraščalo; ne-

temeljito je proučil ter si prisvojil Grinjono pravo pobožnost do Marije ter tako našel varno in hitro pot k Jezusu ter k združenju z njim.

Že od mladih nog se je ta blagi duhovnik odlikoval po svoji ljubezni do Marije. Nazival jo je kaj rad svojo »dobro mamico«. Noč in dan je v župnišču brlela lučica pred Marijino podobo; vnmel je druga srca za nebeško Mater.

Pobožni mož sklene storiti odločen korak naprej. Odloči se, da hoče postati nepreklicna lastnina Marijina, njen »suzenjenec« iz ljubezni na veke.

Dal je vpisati svoje ime v imenik družbe »Marije, kraljice src«. S tresočo roko je spisal posvečenje na priprost listič ter se podpisal z lastno krvjo. Koga ne ganejo njegove posvetilne besede? Glase se tako:

»Naj živi Jezus v Mariji! Marija naj živi v Jezusu! O Marija, skaži se mi mater! Tvoj sem! Do smrti hočem ostati tvoj suženj, tvoja last in posest. M. Lintzer, grešnik, ki se je 1. majnika 1906 posvetil Mariji. O kraljica moja! Marija! Mati! poučuj me, vodi me! Daj, da tvojega božjega Sina spoznam, ga ljubim, mu služim!«

Od tega trenutka se je izvršila pri dobrem župniku izredna sprememba. Duša njegova se je dvignila v sv. poletu proti Bogu. Neka nepremagljiva sila ga je vedno vlekla tja k tabernaklu, kjer resnično živi in bije božje Srce. Prevzet božjega ognja je večkrat vzdihoval: »Ah, da bi bili udarci mojega srca eno z udarci Srca Jezusovega! Ah, da bi tako, kot bije Srce Jezusovo, bila tudi vsa srca, ki mi jih pošilja ljubi Bog! O Vsemogočni! Pomačaj mi, da z vsem ognjem ljubim in hvalim milega Jezusa, za katerega bi rad prežil srčno kri!«

Toda kakor ogenj vedno išče novega netiva, da še živi, tako je tudi božja ljubezen ogrevala srca vseh, ki so se mu bližali. Gorečnost za duše je postala njegova neugasljiva strast. Vsi so se čudili izredni delavnosti blagega župnika. Njegovo delo je rodilo bogate sadove.

Združitev z Marijo ga je pripeljala do tako sv. navdušenja. »Čudno, — tako je pisal sam — »kakor hitro se duša posveti Marijini službi, se ista vsa spremeni; v svoji notranjščini čuti skrivnostno hrepenenje po nekaj višjem; prevzeta je od Kristusa ter ž njim najtesnejše združena. V taki duši vlada Jezus tako, da duša nase pozabi ter po samozataji odmre svoji na-

ravi. Veliko božanstvo jo prevzame popolnoma.«

Ker je vneti župnik na sebi in drugih spoznal velik vpliv Grinjonove prave pobožnosti do Marije, jo je širil z vso močjo. Bil je prepričan, da tako po najlažji in varnejši poti vodi sebi izročene duše k Jezusu. Privzel si je načelo: »Po Mariji k Jezusu!«

Nad 1300 duš je sam sprejel v družbo »Marije, kraljice src«. Ko je nekoč zvedel, da se je oglasilo novih 9 članov, je vzkliknil vesel: »Bog bodi hvaljen in ljubljeno! Hvala mu po Mariji. Naj nebeška Kraljica siplje na vse strani svoje milosti, da vedno narašča število otrok, ki hočejo tej Materi služiti kot sužnji ljubezni!«

Svoji nečakinji, bivajoči v samostanu, je pisal leta 1909. tako:

»Hvala ti, hčerka, za molitve in sv. obhajila, ki jih opravljaš za svojega strica in po njegovih namenih. Tako prinašaš srečo meni in mojim župljanom. Jaz čutim, da zame veliko molite; kajti ljubi Bog je kaj dober z menoj ter kaže meni, nevrednemu služabniku, izredna čuda, ki jih izvršuje v dušah. Ta čuda naraščajo v isti meri, v kateri se širi Grinjonova prava pobožnost. Sv. Oče je 27. decembra lanskega leta blagoslovil pobožnost k preblazeni Devici, kakor jo je učil bl. Monfort: »Zelo priporočam tako izvrstno sestavljen spis blaženega.« Pri tej priložnosti se je sam vpisal v »Društvo duhovnikov Marijinih«, ki se zavežejo, da bodo celo življenje izvrševali tako dragoceno »suženjstvo Marijino«. Ljubimo srčno in vedno Mater božjo, v nji pa našega tako ljubeznivega in dobrotljivega Jezusa!«

Dragi bogoljub! Tudi ti si vzemi k srcu te besede gorečega duhovnika! Oprimi se prave pobožnosti do Marije po nauku bl. Grinjona ter pojdi v tako častno ter koristno službo k »Mariji, nebes kraljici!«

Padlemu bratu.

(Rez. poročniku Ivanu Pavšiču, na smrt zadetemu 11. listopada 1914 ob pobočju Lisca v Črnigori.)

Poklical te je bojni rog,
in ti si brez pomude
zapustil rodni krov in log,
v preteče čase hude
zroč veder, radosten, miran —
zdaj si teman, molčeč, zaklan, —
moj brat edini.

Ti bil si mi v resnici brat,
po krvi in po srci.
Ljubezni bočil se je grad
v detinstva nama vrtci,
in ko zoréla sva v moža,
sva bila eno, dasi dva,
moj brat edini!

Zdaj srce moje stresa mraz, —
kako naj ga ogrejem!
Zasul te je grmeči plaz,
jaz samcat dalje spejem
do groba, ko te najdem spet,
o dragi družo mladih let!
moj brat edini!

Kjer med grozote zvest vodnik
si vodil smeje roje,
zdaj spavaš bled in nem in tih,
nad tabo pesmi poje,
oj strašne pesmi, grom topov,
gubeč z gora se v dno valov, —
moi brat edini!

Za vzglavjem sivi Lisac sèn
svoj starčevski ti sanja,
s šušljanjem tajnim šop zelen
čez grob ti bukev klanja,
ob tebi bojni drug leži,
ki bil junak je kakor ti,
moj brat edini!

Odeja tvoja črna prst,
ki čez in čez te krije,
na njej grmičja zelen brst
in cvetje zraven klije,
na njem zgovorni križa molk
pričuje, kak te ljubil polk,
moj brat edini!

A srce moje stresa mraz,
kako naj ga ogrejem!
Zasul te je grmeči plaz,
jaz samcat dalje spejem,
do groba, ko te najdem spet,
o dragi družo mladih let,
moj brat edini!

Fr. Pavšič.

Glasnik dijaških kongregacij.

Virgini virginum vitam! (Devici devic življenje!)

Dijak-kongreganist — abstinent.

Govoril na II. sestanku dijaških kongregacij J. Šolar.

Primerno se mi zdi, da si danes, ko smo se zbrali kongreganisti pod okriljem Nje, ki smo se ji posvetili, ki smo jo izbrali za svojo Vzornico, čisto jasno postavimo pred oči namen, ki ga ima in ga mora imeti vsaka kongregacija. In ta je:

1. da goje kongregacije v svojih članih prav posebno srčno pobožnost, spoštovanje in otroško ljubezen do preblažene Device Marije;

2. da tako postanejo v resnici dobri kristjani, ki si resno prizadevajo, sebe izpopolnjevati;

3. druge pa reševati in k dobremu napeljevati ter braniti Cerkev Kristusovo pred zlobnimi napadi.

O prvi točki, mislim, mi ni treba mnogo govoriti. To smo vsaj deloma izpopolnjevali, dasi bi se tudi v tem oziru lahko storilo še marsikaj več. Zato sklenimo popraviti, kar je bilo pomanjkljivega, izpopolniti, kar je bilo nedostatnega. Toliko o češčenju Marijinem.

Bolj potrebno se mi zdi poudariti drugo in tretjo točko. V tem oziru smo storili zelo malo, rekel bi, še zavedali smo

se komaj teh dolžnosti; če smo se jih pa zavedali, pa nismo po njih živeli, nismo ničesar storili. Ali smo se izpopolnjevali v dobrem? Ali smo sploh živeli po pravilu, ki ga navaja neki nemški pisatelj: »Sei zuerst Mensch, dann ein Christ« in h kateremu bi mi pridejali: »Ko si dosegel v obeh ozirih popolnost, živi kot kongreganist!«

Že samo kot dijaki imamo poleg šolskih dolžnosti veliko drugih nalog. Non scholae sed vitae discimus. Res nam šola daje naukov za življenje, a to je še vse premalo; dijak se mora tudi sam pripravljati za svoj bodoči poklic. Iz dijaštva izhaja inteligenca, stanovi, ki so poklicani, da vodijo ljudstvo, da ga poučujejo, da odpravljajo slabe ljudske navade in jih nadomeščajo z drugimi boljšimi. Človek je družabno bitje in ne sme urediti svojega življenja ne ozirajoč se na svoje sodruge. Skrbeti mora, da se sam dobro izobrazí in pouči o vseh sodobnih razmerah, da vé zavzeti med ljudstvom stališče, s katerega ga lahko vodi in poučuje.

To mora imeti pred očmi vsak dijak. Ali se pa ne bo od dijaka-kongreganista zahtevalo še več? Vsak kongreganist je dolžan izpopolnjevati samega sebe. Vsak kongreganist je dolžan reševati ter braniti in k dobremu napeljevati svojega bližnjega. Če se nismo zavedali svojih dolžnosti prej samo kot dijaki, se jih zavedajmo vsaj sedaj kot kongreganisti! Kaj nam pomaga ime kongreganist, ki je samo brez del in vršitve dolžnosti prazno in brezpomembno! Ne bodimo samo svetla posoda, ki stoji bahavo vsa zaprešena v kotu in nima nobenega pomena, mesto da bi stala pred sliko Matere božje napolnjena z rodovitno prstjo, iz katere poganja najlepší limbar in napaja vso okolico s prijetnim vonjem. Postanimo apostoli in vršimo apostolsko delo, ki ga nam nalaga kongregacija!

Dela nas čaka mnogo. Poljano se mi zdi da vidim pred seboj, poljano prerastlo s plevelom in trnjem. Nad poljano pa seva solnce, tako ljubko, tako vabeče. Delavcev je treba na to polje, pridnih in vztrajnih, ki se ne boje naporenega dela, ki jih ne straši bodoče trnje in osat. Ljudstvo — to je to polje naše, mili naš narod slovenski, — narod, žal, vdan raznim strastem, ki prepregajo kot trnje in osat celo slovensko zemljo ter ovirajo dobro zrnje, da ne more svobodno poganjati. Najhujše bodičje na tem polju pa je alkohol, po katerem se spenjajo kot slak strasti in pregrehe, ki

izvirajo iz uživanja alkohola. — In solnce sije nad to poljano, to solnce Marija, ki se ji je posvetil narod slovenski 24. avgusta 1913 ob katoliškem shodu.

Poglejte, tovariši, ali ne kliče Marija ravno svojih otrok na to polje, ali nas ne vabi Ona in ali nas ne navdušuje za delo, da izrujemo plevel in osat in spremenimo poljano v rodovitno poljano, kjer bo ob solnčnem svitu uspevalo in zorelo najlepše žito!? — Res je, ruvali bomo osat in trnje, ki nas bo obodlo — naleteli bomo na odpor, ljudstvo bo prišlo z najrazličnejšimi argumenti in se ustavljalo, ker je alkoholizem že tako prevzel cel narod. In tega se bojimo? Če pomislimo, da je stvar idealna, da je nujno potrebna, da je stvar, pri kateri smemo pričakovati pomoči od zgoraj, če pomislimo, da smo kongreganisti in torej dolžni odpomoči vsakemu zlu, bomo storili ta korak in šli v boj proti demonu, v boj za svoj narod in za njegov nadaljni obstoj, v boj za krepost.

Ni praznik, predragi mi, naše življenje.

Življenje naj bo de ti delaven dan!

Od zore do mraka rosan in potan

ti lajšaj in slajšaj človeško trpljenje!

Ne plaši se znoja, ne straši se boja!...

Dolžan ni samo, kar vleva mu stan,

kar more, to vsak je storiti dolžan!

Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi!

Če vrhutega pomislimo na našo Vzornico, na njo, ki je obrnila vse svoje življenje samo v blagor človeštva, na njo, ki je v svojem devištvu rodila Sinu in nam dala vse v njem, — ona je živela v samih težavah in bridkostih, ter je pretrpela in prenesla vse muke, da je osrečila človeški rod, — če na to pomislimo, ali bomo mi, ki smo si njo izbrali za svojo vzornico, pomišljali storiti majhno trohico v primeri z njo?!

Da, tukaj zastavimo svoje moči! A vedeti moramo, da moramo dati sami dober zgled. Kdor hoče apostolsko delati na tem polju, mora biti sam abstinent, ker sicer bodo njegovi uspehi le majhni, če jih bo sploh kaj. Tu delajmo, na tem polju se trudimo mi, otroci Marijini, in položimo lep dar na oltar nji, ki jo čislamo in ljubimo.

Tarna se, kako se nam Slovencem slabo godí, kako nas zatirajo Nemci, pišejo se brošure, kako slabo se godí Slovencem na Koroškem, kako jim jemljejo Nemci pravice, kako trgajo zemljo kos za kosom. Toda z resnico na dan! Zakaj se godí Slovencem tako slabo na Koroškem?

Mislím, da je opravičeno moje mnenje, da je slovensko ljudstvo tega deloma samo krivo. Nenravno življenje, ki izvira večinoma iz pitja alkoholnih pijač, jim je vzelo moči. To seveda Nemci hitro spoznavajo in izrabljajo v svojo korist. Veliko se pije tudi na Kranjskem in če bo šlo dolgo tako naprej, se nam bo godilo podobno kot našim bratom Korošcem. Tu ne pomaga nobeno tarnanje, ne shodi. Nam manjka dejanj, delavcev nam manjka, ki bi se pokazali zavedne Slovence. Naša doba zahteva moč, ki so sposobni za delo in za — žrtve.

Naše ljudstvo je treba strezniti. Učinki alkohola se že sedaj v veliki meri kažejo in se bodo še vedno v hujši, če se pijančevanje ne ustavi. Naše živčevje je že itak dovolj občutljivo in zato bi rabili le pomirjevalnih sredstev, nikakor pa ne alkohola, ki jih draži le še huje. Mi potrebujemo, več kot kdaj poprej, samovzgoje in samobvladanja. In če hočemo resne samovzgoje in zboljšanja značaja — proč z alkoholom! Odpovejmo se mu popolnoma!

To velja pred vsem nam kongreganistom. Kongregacija mora biti sol, ki varuje gnilobe. In to velja iz navedenih vzrokov predvsem dijaškim kongregacijam. Iz najrazličnejših krajev naše lepe slovenske domovine smo se zbrali pod Marijino zastavo. V Marijini družbi se učimo lepo, trezno in požrtvovalno živeti. Zmernost sama na sebi je krepost, brez katere ne sme biti noben kongreganist. Abstinenca pa je višek zmernosti, in to krepost mo-

ramo gojiti mi. Spopolnjevatí se mora kongreganist; in kje se je nam slovenskim dijakom bolj potreba, kot ravno tu? Če se odrečemo alkoholu popolnoma, pridobimo s tem mnogo na volji, ki jo je treba vzgojiti že v mladosti, v naših letih. Kajti le moč krepke volje, energičen moč ima svoje mesto med ljudstvom in takega moža vse poslušá. Močna volja celo vpliva na telesno zdravje. Sloveči pedagog Förster pravi: »Das Fundament aller physischen Gesundheit ist die Klarheit des Geistes, die Stärke des Gewissens, die Spannkraft des Willens.« Plemenitost torej zahteva, da črtamo iz svojega življenja vse navade, ki slabega neizprosno potožneje v prepad.

Kdor ima kaj čuta za socialnost, kdor ne nosi patriotizma samo na jeziku, ampak ga ima le troho tudi v srcu, komur je mar svoje in narodove blaginje, kdor se popolnoma zaveda, da je dijak kongreganist, in kdor ima le količkaj vpogleda v današnje žalostne razmere, bo spoznal idejalne namene abstinence. Toda samo spoznanje je še premalo. Treba spoznanju primernih del, spoznanju primernega življenja. Zato tovariši, na plan! Oboroženi z ostrim mečem krepke volje ugonobimo alkohol med našim ljudstvom! Marijine družbe so dolžne apostolsko delati, sicer sploh dvomim nad pravico njihovega obstoja. Mati božja nam bo pomagala premagati najprej težkoče pri nas samih, da se bomo vzgojili v popolne abstinence; potem pa nas bo kot apostole abstinence vodila in blagoslavljalá naše delovanje.

Posvetitev Marijinih družb presv. Srcu Jezusovemu.

Vsaka Marijina družba je že po svojem bistvu posvečena božjemu Srcu Jezusovemu. Geslo vsake Mar. družbe je »P o M a r i j i k J e z u s u«. Marijina družba je pot k Jezusu, pot, ki vodi naravnost, brez ovinkov v središče Jezusovega življenja, v Srce njegovo... Po Marijinem Srcu k Jezusovemu Srcu!

Vendar bo božjemu Srcu Jezusovemu ljubo, da sedaj, v njegovem mescu, v juniju, vsaka Marijina družba slovesno izpove in izjavi, kar že posamezni družbeniki v srcu čutijo: da se hočejo vsi njeni člani v šoli

Marijine družbe učiti ljubezni in dejanskega češčenja Srca Jezusovega. Sledečo ali podobno posvetitev bi lahko Marijine družbe skupno molile na praznik Srca Jezusovega ali pa pri mesečnem shodu mesca junija.

Posvetitev.

Jezus, naš kralj! Mi, nevredni udje Marijine družbe, otroci Tvoje presvete Matere Marije, naše družbene Kraljice, posvetimo danes slovesno vsakega (vsako) izmed nas kakor tudi celo našo družbo za vselej Tvojemu usmiljenju polnemu Srcu.

Obljubljamo Ti, da hočemo pod Marijino zastavo za Te in Tvojo sv. Cerkev živeti in po svojih močeh delovati za razširjanje češčenja Tvojega presvetega Srca. Posebno naj zavlada češčenje Tvojega srca v naši družbi! Obudi, o Jezus, v naši družbi goreče častilce(ke) Tvojega ljubeznivega Srca! Marija, naša mati, naj vpodobi srca vseh družbenikov (družbenic) po Tvojem Srcu, o Jezus, da bo vsak utripljaj naših src klical: »Vse za Jezusa po Mariji! Vse za Jezusovo presveto Srce po svetem Marijinem Srcu!«

Sprejmi, o Jezus, to našo posvetitev, sprejmi nas pod posebno varstvo svojega božjega Srca, podeli nam nežno in gorko ljubezen do Tvoje deviške Matere, naše

družbene Kraljice. Po Njej naj se izpolnijo nad nami vsemi vse obljube, katere si, o Jezus, obljubil vsem častilcem Svojega božjega Srca.

Prosi za nas, sv. božja Porodnica.

Da postanemo vredni obljub Srca Jezusovega.

Brezmadežna Devica Marija, daj da bodo naša srca združena v najsvetejšem Srcu Jezusovem!

Naša ljuba Gospa, presvetega Srca, prosi za nas.

Vse za Jezusa po Mariji!

Po Mariji k Jezusu!

J. G.

Op. Priporoča se, da se M. D. na ta način posveti presv. Srcu. — Vodstvo M. D.

Dekliški venec.

Pravljica pripoveduje o mogočni kraljici, ki je strastno ljubila cvetlice, posebno pa lilije. Nekega poletnega jutra gre kraljica s svojimi dvorjankami na jutranji sprehod po grajskih livadah. Krasna belina ji zablesti nasproti v zlatih žarkih jutranjega solnca. Bila je snežnobela lilija, obsevana od lesketajočih se solčnih pramenov. Krasen prizor! Kraljica, strastna ljubiteljica lepih lilij, obstane, očarana od lilijine lepote. A le za trenutek. Hitro pospeši korake, da je spremstvo niti ne more dohajati. Hiti k liliji, pripogne se in jo občuduje. Gleda jo in gleda, in lepša se ji zdi in lepša ... in ko jo dohitijo spremeljevalke, pošlje eno dvorjanko v kraljevi grad po grajsko stražo, ki naj hitro pride in zastraži lepo lilijo, da je nikdo ne utrga ... In straža je stražila lilijo noč in dan. —

Lilija! Ali jo poznaš, hčerka Marijina? Na svoji družbeni svetinji imaš podobno sv. Alojzija. Svetega Alojzija si pa ne moreš misliti brez lilije. Sv. Alojzij, katerega praznik praznujemo ta mesec, je

patron Marijine družbe. Da, na vrtu Marijine družbe mora rasti in cvesti lilija sv. čistosti — in v tvojem dekliškem vencu lilije ne sme nikakor manjkati.

Nedolžnost in čistost srca, to je tvoja lilija, obsevana od jutranjega solnca tvoje mladosti. Le goji jo in zalivaj jo z »vinom, ki rodi device«, s krvjo Srca Jezusovega, ki se pretaka v tvoje srce pri sv. obhajilu. A to ni dovolj. Kakor pravljica kraljica jo moraš zastražiti. Stražo postavi pred to lilijo. Ob oknih in vratih duše, ob očeh in ušesih postavi stražo, čuječnost, da nobeden ne pride in lilije ne ugrabi. Sv. čuječnost naj straži noč in dan ... Glej pa, da straža ne zaspi, najboljši pripomoček zoper to je, da ta straža moli. Oboje mora biti: čuječnost in molitev. »Čujte in molite, da v skušnjavo ne zaide!« ti kliče Jezus, ljubitelj belih lilij. Marijina hčerka! Tvojo lilijo naj straži moleča čuječnost, da bo v tvojem dekliškem vencu vedno cvetela lepa bela lilija.

J. G.

† Frančiška Cundrč.

3. Med svetom, pa ne s svetom.

Bog hoče, da le njemu služimo. Iz vsakega stanu drži pot v nebesa. Treba je le znati, kako se ta pot najde.

Med svetom — pa ne s svetom. V teh besedah imaš kratek kažipot proti tvoji večni domačiji. Med svetom moraš živeti, a ne smeš s svetom, s posvetnimi ljudmi

drviti čez drn in strn. Med svetom moraš živeti, sveta pa ne smeš ljubiti.

Med svetom, pa ne s svetom. Popolnoma z mirno vestjo lahko zapišem, da se je pokojna Frančiška vseskozi ravnala po tem navodilu. Nisi jo našel po gostilnah, po plesiščih, po raznih nevarnih shajališčih. Toliko bolj gotovo pa v cerkvi, pri delu in

pri domu. Ko bi slovenska mladina dobro poznala te tri kraje: cerkev, delo, dom! V zadnjih letih si jo ob prostih urah navadno našel ob prijazni Marijini kapelici tam na koncu domačega vrta. Kakor lurska Bernardka prihaja semkaj k svoji Materi iskat miru, sreče, utehe.

Tu pri tebi, rajska Deva,
duša plava v svetem miru,
tukaj se srce ogreva
ob ljubeznipolnem viru.

Tu pred tabo svet mi gine,
ko ti zrem v oko ljubeče,
duh pa dviga se v višine,
k domu nepopisne sreče.

Učeniki notranjega duhovnega življenja priporočajo tistim, ki hočejo v popolnosti napredovati, ljubezen do miru, tihote, samote. Le tu si boš nabral tihega neminljivega bogastva, ki ga lahko poneseš s sabo pred svojega Sodnika. In to bogastvo se imenuje: krščanske čednosti.

V naslednjih vrsticah hočem pokazati nekaj tega bogastva, ki si ga je pokojnica nabrala med svetom, a vendar v tihoti in samoti.

Omenjam pred vsem njeno neomajno zaupanje v Marijo.

A komur je Marija Mati,
ni treba se ničesar bati,
pri njej zavetje vsak dobi.

Ali, kako ljubke so besede, s katerimi pozdravi Marijo ob vstopu v romarsko cerkev gosposvetsko! »O Mati premila, pri srčno pozdravljena! Oko Te je zagledalo prvič in takoj spoznalo, da si ista dobra mati kot povsod in deliš iste milosti, ki si jih vedno in povsod dajala.«

Življenje je boj, in bojevati ga mora vsak. Blagor mu, kdor v tem boju zaupa v mogočno kraljico nebeških trum! Srečen, kdor se v tem boju lahko tolaži s pokojnico:

Zaman ob nje se ljuti val zažanja,
ker Mati sama čuva jih presveta.
Minul bo čas trpljenja, vojskovanja,
bo zmagajo praznovala tvoja četa ...

V največji nevarnosti v tem boju je gotovo najdražja, najlepša čednost sveta čistost. Kako je v Bogu počivajoča Franica to čednost čislala, naj pove kratek zapisnik duhovnih vaj iz leta 1910. Tam stoji med drugim: »Eno je potrebno: zveličanje svoje duše. Za zveličanje je dobra spoved neobhodno potrebna. Za dobro spoved je potrebno zelo natančno izpraševanje vesti.

Sklep: Nikdar v kako slabo priložnost! Ljubimo Marijo, našo dobro Mater! Sklenem se po vsem ravnati, belo lilijo prinesiti Mariji.«

Ko se približa veseli maj, mesec naše nebeške Matere, ji prinaša pokojnica v dar to prekrasno, nebeško čednost:

Sredi mojega srca
raste zasajena
lepa bela lilija,
tebi izročena.

Ne bom trdil preveč, če zapišem, da je to čednost ohranila Franica neomadeževano od rojstva do groba. Po pravici je dejal ob njenem odprtem grobu domači gospod župnik, poslanec Piber: »V belo s snegom potreseno zemljo izročamo danes truplo deklice, ki je pred sodnji stol Sodnikov prinesla belo lilijo čistosti in nedolžnosti neomadeževano.«

Še ene čednosti naj omenim. Redka je sicer, težko jo najdeš med svetom, čeprav je korenina vseh drugih čednosti. Redka je, zato pa nam vsem draga. To je ponižnost. Nekdo, ki je rajno Franico dobro poznal, je dejal: »V ospredje ni nikdar silila.« S temi besedami je dovolj označena njena ponižnost. Prav vsled tega so tudi njene pesmi v »Bogoljubu« brez podpisa.

Zdi se mi, da se je res do pičice ravnala pa nauku, ki si ga je sama zapisala:

S čistim srcem meni služi,
ž njim ponižnost sveto združi,
služi zvesto mi do groba,
čaka te nebes svetloba.

Med svetom, pa ne s svetom! Med svetom in njega nevarnostmi plove čolnič življenja skoro vsem prijateljem »Bogoljuba«. Tudi vi, otroci Marijini, niste izvzeti. Med svetom morate živeti, s svetom in njega nevarnostmi se morate bojevati. In ta boj mora biti, brez boja ne bo zmage. V tem boju se oklenite tudi vi one, ki je kačji glavo strla, one, ki vam je vzor čistosti in ponižnosti. Z Marijo in za Marijo v boj, in zmagaja bo gotova!

Marija! Ti pa daj, da se bodo izpolnile nad vsakim tvojih otrok besede pokojne pesnice, da bo vsak tvoj otrok po zadobljeni zmagi:

tam sloneč ob nogah tvojih
vedno te v oko gledaje
bo govoril šepetaje:
Tvoj sem bil ob hudih bojih,
tvoj na svetu, v raju tvoj!

(Dalje.)

Pregled Marijinih družb ljubljanske škofije.

Dekanija: Semič.

Dekanijski vodnik: župnik Jakob Pavlovčič na Suhorju.

Število Marijinih družb: 18, članov: 1829, Marijin vrtec: 52.

	Družba:	Ustanov. leto:	št.	Marijin vrtec: dečki deklice
Semič	za mladeniče	1901	51	52
	» dekleta	1900	350	
			<hr/> 401	
Metlika	za mladeniče	1903	84	
	» dekleta	1902	378	
			<hr/> 462	
Črnomelj	za mladeniče	1903	?	
	» dekleta	1902	254	
Dragatuš	za dekleta	1904	143	
Podzemelj	za mladeniče	1912	19	
	» dekleta	1903	183	
			<hr/> 202	
Planina	za dekleta	1913	?	
Radovica	za mladeniče	1902	32	
	» dekleta	1902	87	
			<hr/> 119	
Starigrad	za mladeniče	1904	18	
	» dekleta	1904	79	
			<hr/> 97	
Suhor	za mladeniče	1902	48	
	» dekleta	1902	80	
			<hr/> 128	
Vrh	za mladeniče	1910	?	
	» dekleta	1910	23	

Strašno preganjanje vere v Meksiki.

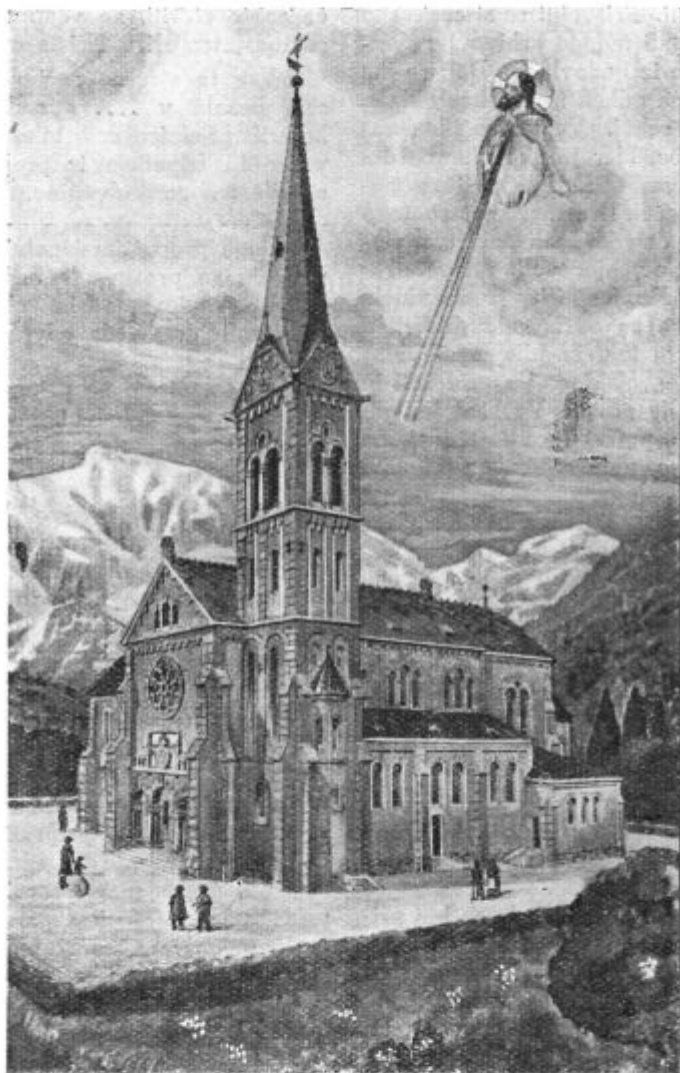
Medtem ko v Evropi divja silna vojska, je pa v Meksiki tako preganjanje vere, da mu je težko dobiti para v zgodovini. Neka redovnica piše o tem naslednje poročilo, iz katerega je pa še nekoliko izpuščeno, ker je takó ostudno, da je boljše, da se zamočli.

»Naša svetišča so zaprta in cerkve oskrunjene. Na naših oltarjih se ne daruje več sveta maša. Naše spovednice so bile sežgane na javnem trgu in nikdo ne upa iti k spovedi niti v najskrivnejšem kotu svojega doma... Duhovnik, ki si upa maševati, je obsojen k

smrti. Hiše so osamljene, matere se jokajo nad smrtjo svojih sinov, možje so posljeni v vojaško suktnjo, medtem ko se otroci jokajo ob slovesu. Duhovniki so zasledovani in preganjani. Potujejo brez jedil. Prelati so nas morali zapustiti in zdi se, kakor da bi se bil Bog skrtil. Cerkveni zvonovi ne zvone več. Kri naših bratov teče po cestah. Nune vza-

je sledilo Maderovemu zgledu in se na vseh krajih vzdignili z orožjem v roki proti kato-liški Cerkvi — eni hujši, kakor drugi, tako da ni niti ene države v celi ljudovladi, ki ne bi bila žrtev te strašne podivjanosti.

Revolucionarji so zaprli svetišča in zagrozili duhovnikom, da bo vsak ustreljen, kdor bo spovedoval ali maševal. Spovednice in ne-

Cerkev v Drežnici, ko bo dovršena.

mejo v barake, kjer omadežujejo njihovo de-
vištvo.

Zdi se, kakor bi se bil pekel razlil in vragi se polastili ljudi, da škodujejo svojim bratom. V njihovih srcih je brezvladje in maščevanje in bogataši so ostavljeni v bedi.

Odkar je Don Francisco Madero, l. 1910., napovedal vojsko Don Porfirio Diazu, do danes, ni bilo miru niti za trenutek. Mnogo jih

kaj soh svetnikov so sežgali na javnem trgu, medtem ko je igrala godba in med nespodobnimi govori. Cerkve so tako oskrunili, da so nekateri revolucionarji prijahali v nje. Sohe so razrušili in relikvije poteptali.

V nekaterih mestih so se Carranzisti napravili v duhovnike, brali maše, spovedovali in pravili, kaj so slišali. (Vse to sem sama videla.)

Najlepše svetišče v ljudovladi, cerkev San Antonio v Aguascalientes, je bila spremenjena v postavodajno dvorano. Cerkev San Jose v Queretaro je sedaj javna knjižnica. Krasen samostan Discalced Carmelites je bil tudi vzet, ravnotako Brothers of the Christian Doctrine, kateri so imeli lep licej, vreden 500.000 dolarjev, za katerega popravo so plačali 50.000 dolarjev. Kolegiji očetov lazaristov in jezuitov so izginili. Prisvojili so si cerkveno premoženje in požgali mnogo arhivov; redovnice so bile izgnane iz ljudovlade. Dali so jim samo pol ure časa za odhod in niti kos obleke niso smele vzeti s seboj. Veliko so jih spravili v barake in ječo, kjer je bilo njihovo devištvo v veliki nevarnosti. Pokradli so pohištvo iz katoliških šol. Nemoralnost so tako razširili, da niso le omadeževali devištva, ampak so odpeljali nune, kjer veliko trpe.

V Celaya in Mexico City sem videla mnogo takih, katere so se morale pridružiti Rdečemu križu in kot take so bile sužnje, niso pomagale bolnim, le vojaki so jih pridržali in ravnali z njimi, da je groza. Večkrat jih potem vržejo na cesto, potem ko jih prisilijo, da tako žive, nekatere ubijejo, kakor bi bile živina.

In duhovščina! Koliko trpe božji služabniki? Očeta ... in ... (sedaj v Združenih državah) lahko povesta. Obsodili so ju na smrt, ker sta bila načelnika dobrodelnih družb. Veliko so jih postrelili, kateri so imeli posestva, so jim to vzeli, duhovnike pa pregnali. Vsi so bili izgnani iz Guadalajara. Odpotovati so morali v živinskih vozovih. Spremljala jih je burlesk godba in mučenje. Čez osem dni so morale redovnice oditi in hvala Bogu, ženske so bile dovolj pogumne, da so nabrale kameinja, da bi ga metale na nje, če bi bili začeli igrati burlesk pri njihovem odhodu.

Duhovniki v Torreon in Zacatecas so se morali odkupiti s 100.000 dolarji in so bili prisiljeni tlakovati ceste. Mnogi so bili prisiljeni pridružiti se vojakom, nekatere pa so bili ustreljeni. Nazadnje so jih pregnali, ne da bi jim bili dovolili vzeti s seboj kaj denarja ali obleke.

Duhovniki v Queretaro so bili dejani v ječe, naložila se jim je težka denarna kazen, potem so bili pa izgnani.

Veliko duhovnikov je v kaznilnici v Mexico City, drugi so strežniki. Ko jih izpuste, morajo iti brez obleke, veliko se jih mora obleči v žensko obleko, da morejo oditi.

Kot plašče pod sedlom in za okrasje na konju sem videla mašne plašče, štole, maniple, pasove pluviale in oltarne prte. Ženske so nosile velike plašče, ki se rabijo za robce. Svete posode so čudovito onečastili. Najprej

so pili iz njih, potem so jih vojaki rabili za nočne posode, potem so jih pa zagnali na cesto. V nekaterih mestih so posode požgali, hostije pa razmetali po tleh. Sohe so rabili za tarče, dokler niso padle na tla. Nekatere sem rešila, ker sem povedala poveljniku, da raje zgorim pred božjo Materjo. Najboljše skulpture so poslali v muzej. Cerkev Del Carmen so hoteli spremeniti v plesno dvorano; če so to storili, ne vem. Po drugih cerkvah so tudi streljali v Kristusove podobe.

Vse te strašne reči so me prisilile, da sem bežala v ... s sedmimi redovnicami, katerih prednica sem bila, da jih spravim na varno in odpeljem iz preganjanja, kateremu so bile mnoge podvržene.

Bogu prepustim izpolnjenje njegove svete volje in ga prosim, da ozdravi težave mehikanske ljudovlade in ohrani predsednika Združenih držav, da odvrne številne nadloge od Mehike.

V tem pismu še pripoveduje, kako se je skrivala pred ogleduhi. Po trikrat na dan je morala menjati stanovanje in spati na tleh.

Neko drugo pismo, zapriseženo po nekem generalnem vikarju, se glasi:

»Neki duhovnik ravnoiste škofije je bil zaprt v sobi z nesramno žensko. Potem so zlobno govorili o njem in ga sramotilno postavili pred »vojni zbor« in ga obsodili k smrti na grmadi. Obsodbe sicer niso izvedli, pač pa je duhovnik znorel in se ni zavedel tri dni. Potem so ga prepeljali v ... in izpustili.«

To je samo nekaj žalostnih zgledov. Temu podobne reči se gode po celi Mehiki, le na dan niso kmalu prišle.

Spodobnost ne pripusti, da bi več povedali. Tudi kar je tu povedanega, je bilo težko zapisati, pa naj pride resnica na dan. Morda pride kaj dobrega iz tega, ko to zvedo pravi možje.

Francija, Mehika ti je odvzela krono. Padel je Robespierre z vso krvooločnostjo in Mehika nosi venec nesramnosti.

Ali bomo torej še verjeli Villovim zastopnikom? Kdor je tako dobrodušen in tudi vsakdo drugi naj bi si naročil knjigo »The Book of Red and Yellow«. Stane samo 15 cent. pri »The Catholic Church Extension Society, Mc Cormick Building, Chicago, Ill.« Tam bo našel vse podrobnosti o Mehiki. Naj še omenim, da so vsa zaprisežena pisma v Chicagi na razpolago pravim možem.

Naj skončam z »Americo« dne 12. septembra: »Zamolkel in žalosten klic prihaja od trpečega ljudstva. Možje in žene so v smrt-nem boju in prosijo pomoči. Niso bojazljivci,

ampak žrtve preganjanja. Niso mehkužneži, ki se oblačijo v škrlat in drage tkanine. Trdo je bilo vse njihovo življenje, življenje v delu, molitvi in trpljenju. Vzgojeni so bili v šoli trpljenja. Vsega so navajeni, samo nečloveškega trpljenja...

Mehikanski duhovniki in sestre prosijo za drobtine od naše obilnosti. Bogu so posvetili svoje življenje... Divje zveri v gorah imajo boljše življeje kakor oni. Lačni so, žejni in nagi... Blagoj usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.* Po »Amerik. Slovencu«.

Prijateljem bosenskega misijona.

1. Pole za opeko.

Pred vsem se zahvaljujemo za poslane in nabrane pole za opeko. Mladenci, moške so odposlali pole, predno so odšli na vojsko, ali pa so to storile zastale žene in sestre. Hvala jim in »Bog plati!« Naj jih vidno varuje božja roka, da se srečno vrnejo iz boja.

Nekaj pol je še ostalo zunaj. Kakor je razvidno iz današnjega izkaza, smo prejeli 467 pol in sicer nabranih. Nekaj praznih pol je bilo tudi vrnjenih, kakor smo že začetkoma bili prosili. Pogrešamo pa še precejšno število pol. Prosimo prav vljudno, kdor bi imel še polo, bodisi tudi le deloma nabrano ali prazno, naj jo blagovoli poslati na naslov »Bosenski odbor, Ljubljana, Alojzijevišče«, ker moramo za deva nabiralnih pol s 1. julijem zaključiti. Že naprej se zahvaljujemo za trud.

2. Darovi za bosenske misijone.

Akoprav se bosenski odbor ni oglasil s prošnjami za darove, so se — četudi bolj redko — vedno oglašali naši dobrotniki širom Slovenije vključ hudim časom. Nekateri so darovali zopet za bosenske novomašnike, drugi za dijake, tretji za sirotice. Na mnoga vprašanja odgovarjamo tu skupno. 1. Če kdaj, so zdaj sirotice v Bosni potrebne naše podpore. Njih število je vsled vojske narastlo. Zlasti sirote v dijaških letih so potrebne podpore. 2. Kdor hoče posebno pomagati dijakom, naj nakloni svoj dar za »Mizo sv. Antona«. P. Puntigam ni več mogel gledati stradalajočih dijakov in je ustanovil v jeseni »Mizo sv. Antona«. Dobremu zaščitniku Bosne je priporočil svojo skrb za vsakdanje kosilo. Najprej je dal dijakom le kuhan krompir (seve nezabeljen), potem so dobrotniki primaknili še močnik, slednjič tudi kruh. Zdaj gre trda že za vse troje, vendar prinaša sv. Anton vedno toliko denarja, da se skuha vsaj močnik za lačno mladino.

Kdor bi hotel nakloniti kaj zlasti junija v čast sv. Antonu za dijaško mizo, naj pošlje kar na naslov Očeta Puntigama v Sarajevem ali pa bosenskemu odboru v Ljubljani. Od zdaj naprej odpošljemo vsa k torej dospete darove, ki so namenjeni v to svrhu.

3. Naš letošnji novomašnik v Bosni se imenuje Ivan Gojsilović. Novo mašo je pel že 13. maja torej na praznik Vnebohoda Kristusovega. Četudi smo vedeli že mesec dni za to, pa le ni bilo mogoče spraviti vsega skupaj, kakor smo se zmenili. Poslali smo gospodu novomašniku le čestitko in poročilo, da pride naš dar junija meseca. Na praznik presv. Srca Jezusovega in še dva dni potem, t. j. 11., 12. in 13. junija bo mala razstava naših darov v govorilnici poleg kapelice sv. Jožefa pri č. o. jezuitih na Elizabetni cesti v Ljubljani. Kdor bi se tiste dni mudil v Ljubljani, naj obiše to razstavo, ki bo letos sicer zelo skromna. Kdor bi hotel nakloniti novomašniku kak dar, naj ga blagovoli poslati na naslov: Bosenski odbor, Ljubljana, Alojzijevišče. — Ali letos ni več novomašnikov v Sarajevem, le eden? Tako so vprašali nekateri. — Je več novomašnikov, revni so vsi, a bosenski odbor si ni upal več sprejeti, ker so taki časi. Ako bo pa darov več, bomo priredili kakor lani. Kar je za enega najnujnejše, dobi g. Gojsilović, drugo pa P. Puntigam, da razdeli med ostale, kakor bo treba. Vsem prijateljem bosenskega misijona se priporoča mladi duhovnik v toplo molitev; Tudi te je potreben, ker so velike naloge, ki ga čakajo v bodoči Bosni, ko bo srečno končana vojska. Molitev je dar, ki ga lahko vsak nakloni mlademu misijonarju.

Natančna poročila darov pošljemo koj prihodnjič. Vsem, ki so se že sami spomnili bosenskega novomašnika, naš iskreni »Bog plati!« Spomnil se jih je že pri novi maši.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Kraljica majnika nam je naklonila milost razveseljive zmage na severnem bojišču. Milijoni in milijoni kličejo v tem mesecu za pomoč »Devico mogočno«, da bi z njenim varstvom tudi vbodoče vse srečno poteklo.

Rim. Sv. oče Benedikt XV. so dovolili italijanskim in onim škofom, ki imajo škofovske stolice v severnih obmejnih državah, z ozirom na sedanje zamotane razmere mnogo fakultet (pravice). — Benečanski škofje so dobili iz Vatikana okrožnico s prošnjo, naj delajo med svojimi verniki za mirno razpoloženje. — Ministrski predsednik Salandra je dal papeževi kuriji zagotovilo, da bo cerkvena lastnina, kakor tudi papež sam pod državnim varstvom, dokler obstoji monarhična vlada. Kljub temu naj bi papež vse potrebno ukrenil. — Rim so zapustili: Vsa holandska naselbina, razen poslanika; veliko Nemcev in Avstrijcev, med njimi vsi gojenci v Germaniku in v Animi.

Premišelski škof Čehovič umrl. Dne 29. aprila je umrl katoliški škof v Premislu J. Čehovič. Mesta ni hotel zapustiti, ko so se Rusi bližali trdnjavi. Silno ga je bolelo, ko so pravoslavni Rusi brezobzirno spreminjali katoliške župnije v njegovi škofiji v pravoslavne ter silili katoliško prebivalstvo, da je moralo prestopiti v razkol.

Spravljen s Cerkvijo. Bolgarski car je na velikonočno nedeljo zopet smel pristopiti k sv. obhajilu. Ko je njegov sinko stopil v pravoslavje, je bil car izobčen iz katoliške Cerkve. Zdaj je zopet sprejet v naročje sv. Cerkve.

Dar sv. očeta. Papež Benedikt XV. so poslali kardinalu Mercier 25.000 frankov za belgijsko prebivalstvo; prav toliko vsoto pa krakovskemu nadškofu Sapiehu za poljsko ljudstvo, ki je v bedi in potrebi.

Vojna procesija. Na Dunaju so imeli dne 18. aprila vojno procesijo, ki se je pomikala od votivne v stolno cerkev sv. ztefana. Vodil jo je kardinal Piffl. Pobožnih vernikov se je uvrstilo v sprevod do 40.000; med njimi je bilo 10.000 možakov.

Za nadškofa na Poznanjskem (v bližini Rusko-Poljske) je imenovan dr. Edmund Dalbor. Rojen je leta 1869. v mestu Ostrovem na Poznanjskem.

V Rimu so izvolili sredi majnika zastopniki frančiškanskih provincij novega vrhovnega predstojnika (generalja). Volitve se je udeležil tudi ljubljanski provincijal č. P. Angelus Mlejnik.

Zaradi spovedovanja je bil v Meksiki umorjen duhovnik D. Galvan. Ob času revolucije je 30. januarja t. l. na ulici mesta Guadalajara spovedoval umirajoče in jim delil zakrament sv. poslednjega olja. Vojaki oblasti neža Carranza so ga prijeli, nakar je bil obsojen na smrt. Na morišču je imel še ganljiv nagovor, v katerem je naglašal, da vsem sovražnikom odpušča, je razdelil vojakom, ki so ga imeli ustreliti, uro, nekaj denarja in druge vrednote. Eden izmed njih je bil tako ginjen, da vsled tega ni hotel streljati. — Galvan je bil šele pet let duhovnik.

1000 vojakov pri kardinalu Csernoch. Ker se je kardinal Csernoch prav posebno izkazal kot dobrodelnik ranjencev, se je dne 25. aprila odpravilo 1000 vojakov-okrevancev na obisk k visokemu knezu, da se osebno zahvalijo za vso ljubezen. Peljali so se po Donavi iz Budimpešte v Ostrogon.

Rojaki sv. očeta Benedikta XV. v Rimu. Prva večja skupina romarjev je bila sprejeta v avdijenci sv. očeta dne 20. aprila. Bili so to rojaki Benedikta XV. — Genovežani. Romarje (1300) je vodil škof Gavotti iz Genove. Kot dar so prinesli Genovežani srebrno podobo Matere božje, imenovane »Madonna delle Vigue« iz cerkve, kjer je bil sv. oče krščen in kjer je sv. oče v svoji mladosti tako rad klečal in molil. Na stojalu so vklesani primerni napis. Romarji so sv. očetu tudi podarili model njegove rojstne hiše.

Po domovini.

Umril je 18. aprila duhovni svetnik č. g. Andrej Zaman, župnik v Šmarjeti na Dolenjskem, kjer je služboval celih 25 let. Zadnja leta se je mnogo trudil z zidavo nove cerkve. — V Velikih Laščah so pokopali dne 11. maja vpokojenega duhovnika č. g. Janeza Bevca. N. p. v m.!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Podeljena je župnija Planina pri Rakeku č. g. Ivanu Lovšin, žup. upravitelju na Sveti Gori. — Vojni kurat č. g. Andrej Martin-

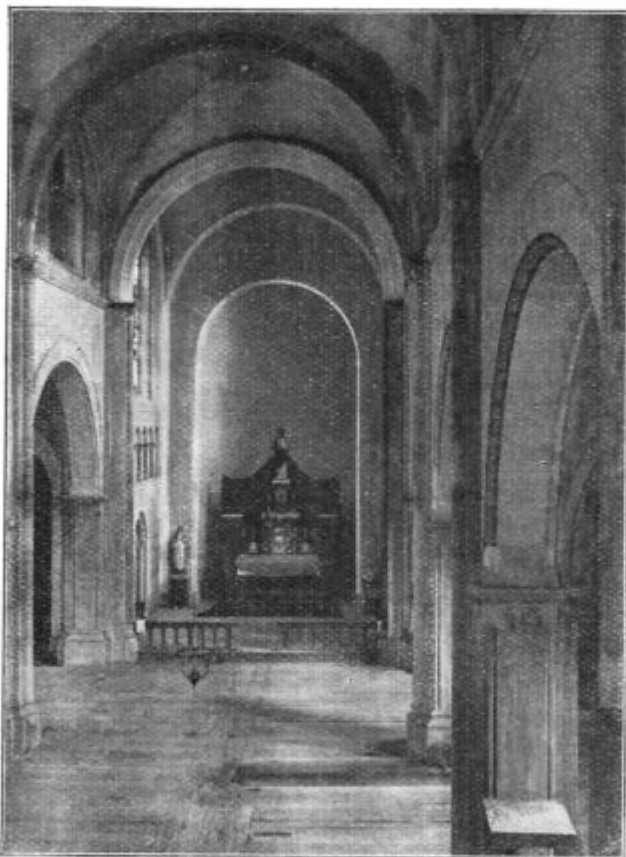
čič je v ujetništvu v mestu Simbirsk ob reki Volgi na Ruskem. — V Smlednik je prišel za župnika č. g. Martin Kerin, doslej župnik v Boštanju.

Goriška škočija. Umeščen je na župnijo Miren č. g. Anton Gerbec, doslej kurat v Kalu. V Kal je prišel kot kurat č. g. Franc Močnik iz Soče.

Mornarica. Imenovan je č. g. Ivan Koršič, solkanski rojak, za superiora pri mornarici. — Č. g. Anton Jarc, brat poslanca E. Jarca, je postal župnik pri mornariški bolnišnici v Pulju.

lje, da komaj naprej racal! Ali je v tem taka lepota, če ima pod vratom globoko odprte gosli! — Po nekaterih krajih so morali škočje dati posebna navodila glede cerkve in svetih zakramentov, ker so se ženske osebe drznile prihajati celo k sv. obhajilu v spotakljivi obleki.

Umrla je v Möderbrucku na Gornjem Štajarskem Ivana Rodè, roj. Štrekelj, rodom iz Škofje Loke. Bila je zgledna krščanska žena, tudi pri Nemcih jako priljubljena, pridna bralka dobrega časopisja. Zapustila je moža s

Notranjščina drežniške cerkve.

Svete Višarje. Božja pot na Svetih Višarjah se prične šele po prazniku presv. Rešnjega Telesa, t. j. 6. junija, a v omejenem obsegu tako, da bo samo ob nedeljah in praznikih po ena sv. maša. Med tednom cerkev ne bo odprta. V izrednih slučajih je treba dohod romarjev naznaniti župnijskemu uradu Žabnice na Koroškem.

Za vse neobčutljive so zlasti nekatere ženske osebe med gospôdo, ki jih niti sedanjí žalostni časi ne izmodré. Nič drugega jim ni mar, nego obleka in moda. Ne vemo, ali je to res tak užitek, če nosi tako krilo in take čev-

sedmerimi nedoraslimi otroci. Bog ji daj večni mir in se usmili ubogih otrok!

Vojaki v vojski pogrešajo dušne hrane. »Novi Čas« prinaša pismo vojaka izpod črnogorskih skal, piše tako-le: »... Le dušne hrane tu pogrešamo. Celih osem mescev sem slišal le enkrat zvonove iz oddaljene pravoslavne cerkve. Kako si želim glasov domačih zvonov! Srečni vi, ki lahko greste vsako nedeljo, vsak dan v cerkev iskat miru, okrepčila. Sicer pa ne mislite, da smo podivjali. Kdor je bil doma zvest obiskovalec cerkve, tudi tu ne opusti krščanskih dolžnosti. Bila je blizu mene

stotnija Dalmatincev, a ni bilo večera, da bi ne molili sv. rožnega venca. — Žalostno pa je, da je tudi takih, ki se molitvi rogaajo in posmehujejo...»

Marijine družbe.

Franc Smrtuik je bil rojen leta 1891. v vasi Podovnica, župnija horjulska. Ko je bil star 16 let, se je prišel učiti sedlarstva v Kozarje pri Dobrovi. Vstopil je kot vnet častilec Marijin v dobrovsko mladeniško Marijino družbo. Vsi so ga ljubili in spoštovali, ker je ob vsaki priliki očitno pokazal, da je pravi sin Marijin. Za čast Marijino se je še posebno trudil v mescu majniku. Kozarčani so skoraj eno uro oddaljeni od župnijske cerkve. Radi tega jim je težko prihajati k šmarnicam na Dobrovo. Ker ne morejo v cerkev, se zbero vsak večer, ko opravijo domača dela, pri svoji kapelici. Tam bero kaj pobožnega, molijo in nazadnje zapojejo še lavretanske litanije. To lepo in hvalevredno navado je vodil naš nepozabni France. V posebno čast si je štel, da je smel naprej moliti in peti. Leta 1912. je odšel k vojakom. Ko se je vojska pričela, je odrinil v Galicijo. Tam se ga je polotila kužna bolezen, kateri je podlegel. Dragi France, mirno spavaj v tujini! (Slika pride prihodnjič. Ur.)

Marijina kongregacija za dijakinje pri frančiškanih v Ljubljani se lepo razvija. Narasla je že na 53 udov. S svojim obiskom jo je razveselil v pretečenem mescu škofijski vodja. Navduševal jo je za krščansko življenje v mestu in na deželi, kamor pridejo kot učiteljice; priporočal ponižnost in zdržnost. Na belo nedeljo je bilo sprejetih nanovo 15 gospodičen. — Enako se razvija lepo župnijska Marijina družba deklet, ki šteje sedaj 105 pridnih udov. Pri novih volitvah je bilo skoraj enoglasno izvoljeno prejšnje predstojništvo. Naj obe družbi blagoslovila Mati Marija! **P. Matej.**

Tinje na Koroškem. Dekl. Mar. družba v Tinjah naznanja svojim koroškim sosestram v spodbudo in da bi se bolje poznali med seboj, sledeče svoje stanje: Članic imamo 20, novink 10, »Marijin vrtec« jih pa šteje 12. »Bogoljub« hodi k nam letos v tridesetih izvodih (lani samo v šestih), »Angelček« pa v petnajstih izvodih. Na tepežni dan so nekateri naših malih pridno otepalni in beračili po hišah, da so tako spravili vkup naročnino za listič (1 K); imajo veselje z njim. Cerkveni shod se vrši navadno le enkrat na mesec, zato pa je skoraj vsako nedeljo sestanek v družbeni sobi. (To naj bo v spodbudo tudi drugim družbam! Ur.) Tam se tudi učimo petja za družbene

slovesnosti; poje vse, kar zna. Za evharistični odsek kakor za abstinentški (14 zdržnikov, 41 zmernikov; druge stopinje ne opustimo, je za naše otroke žganjarskih staršev naravnost potrebna; za zdržnost jih ni moč pridobiti). Za oba odseka je določen štirikratni sestanek na leto, navadno s skupnim sv. obhajilom. Pri pomnim, da so v evharističnem in abstinent skem odseku združeni z nami tudi drugi ljudje nedružbeniki. Ta uredba se nam zdi za naše razmere čisto pripravna. Je marsikdo, ki za družbo ni, pa vendar bi rad pošteno živel, a osamljen nima nobene opore, nima prave moči, se sredi pokvarjenosti sveta ohraniti. Cesar osamljenemu manjka, to mu nudijo prav ti odseki. Na ta način mislim, bodo v splošnem mogle začeti koroške Mar. družbe, da si tako polagoma v celoti pridobimo večino naših ljudi za našo stvar, kakor je to na Kranjskem. (Vse prav hvale vredno. Ur.)

Kapele pri Brežicah. Marijina dekliška družba si je omislila novo družbeno zastavo, katero so večje roke gđčne Marije Sattner v Ljubljani prav okusno izgotovile. Kot spomin na letošnjo vojsko nosi lep trak z napisom: »25. marca vojskinega leta 1915. Marija Pomagaj!« 25. marca je bila namreč blagoslovljena po preč. gospodu dekanijem voditelju Marijine družbe, dekanu Jož. Mešičeku Isti dan je bil tudi blagoslovljen lep kip, Zveličar v grobu, katerega je kupila za 90 K za župnijsko cerkev Neža Krejačič, služkinja v Zagrebu. — Umrla je po dolgi bolezni družabnica Neža Merslovič.

Kako lepo umirajo prave Marijine hčere! Vedno je v veseljem prihajala — Potočar Jozefa iz Potočne vasi, župnija Prečina — k obhajilni mizi; bila je vzor prave Marijine hčere, zato se je tudi tako lepo poslovlila s tega sveta k svoji Materi. Spovem jo in denem v sv. olje, potem jo pa vprašam: Jozefa, ali še kaj želiš? »Še Jezusa mi prinesite,« mi dé. Prinesem ji sv. popotnico, še trenutek in njena duša je bila že pri nebeškem ženinu. Tako umirajo prave hčere Marijine. Š.

Črešnjevce. Za časa vojske pri nas Mar. družba deluje tiho. Žalibog se pa nekatere pravil samo toliko drže, da še v družbi visijo. Število deklet naše Mar. družbe je zmeraj večje. Slišimo pa, da »Bogoljuba« še veliko manjka. Kakšna družbenka je to, ki je ne veseli in ne zanima to, kar zadeva družbo! Če ni škoda denarja za drage obleke, potem ga tudi za »Bogoljuba« ni škoda. Za vsako naj velja pravilo: Vsaka članica »Bogoljubova« naročnica! **Prednica.**

Št. Andraž pri Velenji. Najlepši ženin in najboljša Mati sta obiskala tudi našo dekliško Marijino družbo. Izbrala sta si iz njene srede

eno najboljših družbenic: Julijano Tomišek v 25. letu njene starosti in jo vzela iz solzne doline s seboj. Bila je pa tudi pripravljena, saj jo je ljubi Bog preskusil z večletno mučno boleznijo. Kot modra devica je imela vedno olja dobrih del in lepih čednosti v svetilnici in je lahko šla ženinu nasproti, ko je prišel. Vse deklishe čednosti so se v največji meri zrcalile na njej. Bila je zvesta naročnica »Bogoljuba« in večletna svetovalka v Mar. dr. Posebno veselje in skrb je imela za lepšanje cerkve in oltarja. V cerkvi je za Marijin oltar vedno sama skrbela in ga okusno zaljšala. Istotako je ob Telovih procesijah veliko pripomogla, da so bile kapelice kar najlepše okinčane. Posebno krasen zgled nam je bila v potrpežljivosti, delavnosti, ljubezni in pokorščini do staršev. Z največjo vdanostjo v voljo božjo je prenašala svojo dolgotrajno bolezen. Čeravno že močno oslabela je vedno z največjim veseljem opravljala domača in poljska dela, dokler je bolezen ni popolnoma podrla. Da pa me dosežemo srečo, katero ona že uživa, skrbno posnemajmo njen prelep zgled.

Svibno. Z »Bogoljubom« letos tudi pri nas nismo hotele zaostati. Skupno imamo naročenih 41 »Bogoljubov«, nekaj je še posameznih. Članic je 63. Opomniti je, da sta v več hišah po dve sestri članici, tako da razen treh so vse naročene na »Bogoljuba«. — Uporabimo tudi pri nas sedanji čas kot čas molitve in pokore in odpravimo slabe razvade, kot: postopanje okrog cerkve in neprimerno vedenje v hiši božji. To velja za vse, posebno še za tiste, ki med službo božjo šepetajo in nemir delajo zadaj pri vratih. Da bi tudi oni nemirneži že skoraj spoznali vojsko kot šibo božjo!

št. Rupert. Amalija Vavtar se je ločila od naš in šla v večnost. Zvesta Mariji in v Marijini družbi delavna pomočnica, v odsekih povsod prva delavka in svetovalka vsem — že uživa plačilo za svojo gorečnost. Pogreb je imela lep. Februarjeve snežinke so ji krasile zadnjo poť in bela odeja zemlje jo je pozdravljala na zadnji stezi. Zastava, ki jo je nosila tolikokrat, pa je bila v črno zavita — saj je družba in vsako društvo naše izgubilo vneto zagovornico krščanske misli in poštenega dela. Vse društveno življenje je prevečala njena gorečnost in njen zgled. Na odru in v deklamaciji neprekosljiva, je tudi znala skrbeti za okinčanje in olepšanje hiše božje in raznih slovesnosti. Z njenega obraza je odsevala čista duša, zato vedno vesela in zato jo je tudi vsakdo rad imel. Marijinega majnika ni doživela, saj tudi ni želela, ker je le težko čakala svojega božjega ženina. Vsa srečna in vesela je še ob zadnjih trenutkih prejela Sv. R.

Telo in vsa hvaležna se poslovila od družbenih sestrâ. Ob odprtem grobu se je zbrala vsa dobromisleča družba in plakala — pa želela tako srečno umreti kakor rajna Malka. Blagor Marijini hčeri, ki ji je zvesta —, ker je tudi Marija zvesta!

V Šempasu pri Gorici. Kmalu bomo praznovali drugo obletnico deklishe Marijine družbe. Ustanovljena je bila s knezonadškofijskim odlokom z dne 27. maja 1913 in s tem odlokom je bil župnik Bl. Grča imenovan voditeljem. Dne 6. julija 1913 je bilo pri prvem slovesnem sprejemu sprejetih 25 deklet v družbo in dne 5. oktobra 25 deklic v Marijin vrtec. Do sedaj je družba narasla na 35 članic in na 40 deklic vrteca. Dne 11. aprila, to je letos na belo nedeljo, je družba praznovala izredno slavnost, imela je blagoslov družbinega bandera. Vlč. gospod dekan A. Novak je v krasnem govoru pojasnil pomen bandera in dolžnosti članic do njega. Slavnosti so se udeležili štiri gg. duhovniki in skoraj polnoštevilo sosedne Marijine družbe iz Črnič, Batuj in Oseka. Krasno bandero s podobo Brezmadežne in sv. Alojzija je napravil tozadevni domači zavod bratovščine vednega češčenja presv. R. T. v Gorici.

Trboje. Dne 14. aprila je tu umrla Mina Kristanc (podomače Frtičarica), članica naše ženske Mar. družbe. To je prvo Bog poklical izmed naših vrst. Bila je dobra, ljubezniva ženica, ki jo je vse rado imelo. Vse nadležnosti težke bolezni je prenašala z veliko potrpežljivostjo. Najhujše ji je bilo to, da ni mogla v cerkev in k shodom. Vse žene Mar. družbe so ji ob tej priliki prav lepo pokazale pravo sestrsko ljubezen, ki sega preko groba. — Kaj pa deklishe družba? Velika večina je dobra in goreča, pa naj bo še boljša in še gorečnejša! Če se ne napreduje, se nazaduje. V predpustu so nekaterim nagajale noge, zdaj so pa medla že zdrave! Upamo za trdno, da se več ne povrne ta »bolezen«. — Prav priden je evharistični odsek za olepšanje cerkve. Šmarnični oltar je že tako okrašen, da se lahko kosá s svojimi vrstniki po mestih. Kdor ne verjame, naj pride pogledat! — Mladeniška družba se tudi začelja, pa z velikimi borbami in težavami. Večini fantov je bolj všeč »mila lunica« in kar je s tem v zvezi, kakor pa Marijina družba. Čast tistim, ki so imeli toliko poguma in začeli led prebijati! Upamo z božjo in Marijino pomočjo, da napočij tudi med fantovskimi vrstami pomlad lepšega življenja.

Sv. Ilj v Slov. goricih. Praznična dneva sta bila za nas 10. in 11. majnik 1915. Izpostavljeni evharistični Jezus je sprejemal avdienco gorečih častilcev z veseljem in slušal

zaupno molitev, posebno mladino. Kaj lepo je bilo gledati otročiče prvoobhajance, kako so prosili ta dan svojega Jezusa, kneza miru, za zmago svoji domovini. — Marijina družba deklet pa je slavila petletnico svoje ustanovitve s slovesnim posvečenjem. — Tukaj je vpeljana glasna zadostilna molitev vsako prvo nedeljo. Razni odseki delujejo, »Bogoljub« prihaja v št. Ilj v sto izvodih in ga vsi z zanimanjem čitamo. Požrtvovalna dekleta so poslala 50 kron »Rdečemu križu«, kakor tudi obleko in drugo.

Majšperg. Tudi tukaj se je ustanovila dolgo in težko pričakovana Marijina kongregacija. Prvi sprejem je bil 8. decembra 1914. Udeležilo se ga je nad 60 deklet. Pod modrim vodstvom našega gospoda vodnika imamo zdaj vsak mesec skupno sv. obhajilo in shod. Število članic je naraslo že blizu sto, kar sve-doči, da zanimanje za to družbo vedno bolj raste.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Naša Marijina družba je dne 9. maja dobila novo zastavo, ki so jo izdelale mariborske šolske sestre. Darovala nam jo je blaga in že dolgoletna družabnica A. Majhen, ki je njenemu blagoslovljenju prisostvovala kot kumica. Bodi ji tem potom izrečena najtopplejša zahvala. Istotako iskrena zahvala preč. o. Kamilu Požar za blagoslovljenje in prekrasen govor!

Sv. Ema. Dne 25. marca smo imeli slovesen sprejem v Marijino družbo, mladeniči in dekleta. Bog daj družbi svoj blagoslov, da bi dobro napredovala!

Sela pri Šumbregu. Od 11. do 18. aprila smo imeli sveti misijon, ki sta ga vodila dva preč. gg. misijonarja sv. Vincencija Pavljanškega iz Ljubljane. Ob sklepu je bilo sprejetih v Marijino družbo 15 kandidatinj.

Bilčoves na Koroškem. Dne 25. marca smo obhajali obletnico naše Marijine družbe. Družba šteje zdaj 25 udov, 3 goste in 4 kandidatnje. V preteklem letu je bilo 19 navadnih družbenih shodov in 2 skupna. Pri vsakem shodu napravi ena ali druga, že prej za to določena družbenica svojim sovrstnicam kratek govor. — Izmed odsekov evharistični najbolj deluje. Z novim letom smo vpeljale tudi za vsako prvo nedeljo v mescu častno stražo pred izpostavljenim Najsvetejšim. — »Bogoljuba« prihaja k nam 50 izvodov.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Grobelnik, Galicija pri Celju, 13. februarja.

Terezija Simončič, Sv. Križ pri Litiji, 26. februarja.

Marijana Zarnik, Ljubljana, 27. februarja.
Francižca Selan v Dravljah, 13. marca.

Ana Velan, Sv. Križ pri Litiji, 14. marca.

Uršula Matjašič, Ljubljana, 25. aprila.

Zlatinšek Marija, Mar. Nazaret, 5. maja.

Marija Drnovšek, Sv. Križ pri Litiji.

Marija Pevc, Rova.

Ivana Križaj, Reteče, 8. aprila.

Kristina Kandolf, Sv. Jedert nad Laškim, 17. aprila.

Janez Seršak, Sv. Jedert nad Laškim, padel na bojišču 9. septembra 1914.

Ignacij Kurnik, Sv. Jedert nad Laškim, padel na bojišču 13. marca 1915.

Razno.

Primerjaj! Prerok Izaija (3, 16; 4, 1) je napravil svojim sodobnikom ostro pridigo o lahkomišljeni noši (modi) judovskega ženstva ter napovedal, da se bo Bog maščeval ter poslal vojsko in bolezni. Tako-le je klical: »In Gospod je rekel: Zato ker se sijonske hčere povišujejo in glavo pokonci nosijo in hodijo z zapeljivimi pogledi in premerjajo svoje stopinje in s sponami na nogah rožljajo, bo Gospod teme sijonskih hčerâ ogolil, in Gospod jim bo lase odkril. Tisti dan bo Gospod pobral lepotino s čevljev in ovijače (okrog glave) in lunice (lišp okrog vratu) in ovratnice in verižice in zapestnice in kapice in vpletence in sponke in pentlje in dišavnice in uhane in prstane in drage kamniče in obročke v nosu in praznična oblačila in plaščke in platnenke in iglice in zrkala in tančice in turbane in tenka oblačila. In namesto prijetnega duha bo smrad, namesto pasa — vrv, namesto kodrastih las — pleša, namesto prsnega ogrinjala — rašovnik. Tvoji tudi najgorši možje bodo pod mečem padli in tvoji junaki v boju... In sedem žen bo tisti čas enega moža zgrabilo, rekoč: Svoj kruh bomo jedle in v svoja oblačila se bomo oblačile; le po tvojem imenu naj se imenujemo, odvzemi nam sramoto.«

Ni zastonj! Misliš, da je bila zastonj tvoja molitev, če je kdo tvojih bližnjih kljub temu v boju padel. Misliš, da Bog tvoje molitve ni uslišal. O ne. Motiš se. Noben zdihljej, nobena beseda, ki je prišla iz pobožnega srca, ne more biti izgubljena. Vse je prišlo prav in na korist tistim, ki si zanje molil. Tvoje molitve so donesle blagoslov umirajočim, tvoje prošnje so pripomogle, da jih ljubi Bog ob smrtni uri ni zapustil, da jim je dal milost popolnega kesanja. Tvoji dragi spoznajo zdaj bolj kot ti, kako si zanje prosil in molil in ti kličejo: »Ne plakaj, saj je vse dobro!«

Strašnejše od sodbe. Sloveč govornik 17. stoletja je imel pridigo o vesoljni sodbi. Z zgovornimi besedami je slikal poslušalcem

pretresljive dogodke in prizore ob sodbi božji tako, da je poslušalstvo zagnalo glasen jok. Ko je genotje priklopelo do vrhunca, govornik naenkrat utihne, potem pa nadaljuje pomirjevalno: »Potolazite se in obrišite si solze, zakaj povedati vam moram še nekaj hujšega od sodbe.« Množica gleda začudeno in pričakuje, kaj neki bo zdaj prišlo. Nato reče pridigar svečano in s povzdignjenim glasom: »Ko mine četrt ure in boste to svetišče zapustili, boste vse pozabili, kar ste slišali, ali pa vsaj veliko ne boste na to mislili, kar sem vam govoril; pač pa boste šli zopet po svojih grešnih potih, na razveseljevanja in na kraje, kjer ima satan svojo službo in svoje veselje. To, dragi moji, da se vas božja beseda in svarilni opomini tako malo primejo, to, da ne krenete na pot poboljšanja, je hujše, nego poslednja sodba.« — Ali bi bilo krivično, če bi pridigarji tudi danes tako govorili!?

Dobre knjige.

Premišljevanja o božjem Srcu Jezusovem.

Spisal P. M. H., frančiškan. Ljubljana, 1915. Samozaložba. Tisk »Katoliške tiskarne«. Str. 174. Cena 1 K 20 vin., vez. 2 K. — Vsebina: Predgovor. Molitev posvetitve vojvodine Kranjske. Posvetilna molitev presv. Srcu Jezusovemu. Nato sledi 33 premišljevanj, katerih naslovi so večinoma povzeti iz litanij v čast presv. Srcu Jezusovemu. — Za mesec junij zelo primerno.

Za »Prvoobhajance« najlepše darilo, ki služi tudi že v pripravo na ta srečni dan, je drobna knjižica: **Peterček, apostol pogostega sv. obhajila.** Knjižica se dobiva v petih jezikih ter je že mnogo dobrega učinila med nežno mladino. Nemška izdaja je bila v enem letu dvakrat razprodana, tretja že roma v svet. 40 do 60 tisoč je je v rokah nemške mladine. — Naša slovenska prva izdaja je s 3000 izvodi poromala v svet. Ravnokar je dodelana druga izdaja, ki ima novo naslovno sličico: »Sv. oče Pij X. obhajajo otročiče«. Čč. gg. katehetom, staršem in učiteljstvu priporočamo najtopleje razširjevanje »Peterčka«. Naroča se pri »Bos. odboru« v Ljubljani, Alojzišče, Poljanska cesta. Izvod velja 20 vinarjev. Čisti dobiček je namenjen za »Mladinski dom« v Sarajevem. Kdor razširja »Peterčka«, podpira tudi katoliške misijone v Hercegovini-Bosni.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba za zmažo v skušnjavah. — Neki oče za pravo krščansko življenje. — Neki vojak za spreobnjenje ali za srečno smrt.

— Neka bolna mati. — Neka družina za pravo spoznanje. — Neka oseba, ki se nahaja v zelo težkem duševnem stanju, za mir srca in potrpežljivost v vdanostjo v božjo voljo. — Neki bolni oče. — Marijina hči za zmažo v skušnjavah. — Marijina hči, da bi se mogla popolnoma otresti posvetnega duha po navodilu bl. Grinjona Montfortskega. — Neka oseba svojega brata in bolno sestro, tri brate pri vojaki ter sebe v dušnih in telesnih potrebah. — Neka družina za božjo pomoč in blagoslov v neki posebni zadevi. — Dve družini za krščansko življenje. — Neka oseba za stanovitnost. — Vojak-sanitejec. — Marijina hči, da bi dobro spoved opravila, zadobila dušni mir, za zmažo v skušnjavah, za vredno prejetje svetih zakramentov, za telesno zdravje ter brata za spreobnjenje. — Neka umobolna oseba. — Vsi našim molitvam priporočeni.

Kaj nam prinese prihodnjost? . . .

Danes, ko list sklepamo, je 20. maja. In za ta dan se nekaj napoveduje. Vojska z Italijo! . . . Nova nevihta, ki ima še hujše in bolj neposredno zadeti naše kraje, kakor doseđanja vojska . . . Kaj nam prinese bližnja prihodnjost, kaj bo z našo ožjo domovino, nas močno skrbi.

Kam naj se naše ljudstvo dne in kako zadrži, o tem je nedavno na nekem shodu spregovoril g. dr. Lampé takole: Naj se zgodi karkoli, **kmet naj ostane na svoji grudi!** Na svetu je vse mogoče, tudi to ni nemoženo, da bi sovražnik ne udril v našo deželo; a tudi za ta slučaj velja: **Kmet ostani mirno na svojem posestvu!** Samó če bi oblast ukazala, naj se umakne kmet s posestva; sicer — to je skušnjava te vojne — je edino pametno, da ostane kmet na svoji zemlji kot **miren stražar svoje grude.** —

Ako bi res sovražnik prišel, vi, ki niste v vosko poklicani, **ostanite mirni!** Ženske se pa pač kar moč skrivajte pred vojaki! Ne zgubite pa ne glave in ne zaupanja v Boga, naj pride karkoli! V takih okoliščinah veljajo besede 45. psalma: Bog je naše zavetje in naša moč; naš pomočnik v bridkostih, ki so nas silno zadele. Zato se ne bomo bali, če se tudi zemlja maje in se gore prekucnejo v morje! Če so v stari zavezi imeli toliko zaupanja, pa bi ga v novi ne imeli, ko imamo svojega Jezusa tako blizu in pa Marijo! Če smo z Bogom dobri, v njegovi

milosti, se nam v resnici hudega ne more zgoditi. **Za smrt pa** — če moremo že vedno **pripravljeni biti** — pa v takih okoliščinah **še prav posebno bodimo!** Če bi smrt tudi prišla, kaj za to; samo da gremo v nebesa, saj tam bo bolje kakor na zemlji! — Pa molite pristrčno in vztrajno, da bi nas Bog prav preveč ne poskušal, da bi si vse obrnili v pokoro in da bi se končno vse dobro izšlo, posebno da bi sovražniki ne raztrgali naše domovine na dvoje!

V tem smislu poučujte tudi druge!

Če bo prihodnja številka »Bogoljuba« mogla iziti pravočasno, ni gotovo.

Po sklepu lista (zato so morali izostati darovi, ki pridejo prihodnjič):

Marija — Pomagaj!

V ponedeljek 24. maja je praznik Marije Pomočnice ali Marije — Pomagaj. Ta praznik je vpeljal papež Pij VII. pred 101 letom »zaradi Marijine pomoči, ki jo je krščansko ljudstvo v teku stoletij mnogokrat na čudovit način občutilo na sebi«. Ta praznik je tudi določen, naj naše Marijine družbe molijo za mir in srečno zmagao našega orožja.

S tem dnem pa naj molitev v ta namen ne bo končana, ampak šele začeta. Kajti le vztrajni molitvi je obljubljeno uslišanje. **Otvori naj se prava križarska molitvena vojska naših Marijinih družb v obrambo naše domovine.** Kajti take sile, kakor nam zdaj preti, v naših dneh še ni bilo. Zdaj se gre specijelno za našo kožo, naše ognjišče in naš krov. Sovražnik nas preti raztrgati na dvoje. Če se mu posreči, bodo naša polja pomandrana, naša mesta razdrta, naše vasi požgane; z našega telesa hočejo trgati kose mesa...

Sila je velika, kakor ob času turških vpadov v našo deželo. **Domovina je v nevarnosti!** To zavest naj bi imeli vsi, ki ljubijo dom, pa ga ne morejo braniti z orožjem; in ta zavest naj jih priganja k molitvi, Dekleta in žene, mladeniči in možje, ki niso šli v vojsko, naj dvigajo svoje roke proti nebesom za pomoč. **Dvigne naj se kvišku armada molilcev,** ki naj v presrečni molitvi, v molitvi, ki dela nebesom silo, v molitvi, ki ne odneha, dokler ni uslišana, pritiska na Marijino in božje Srcé, da se nas mora usmiliti. Po-

množimo v tej sili sv. maše, sv. obhajila, križev pot, rožne vence in druge pobožnosti!

Na umirajoče vojake pa tudi ne pozabiti!

Z molitvijo naj se druží zatajevanje in **pokora,** ki jo razžaljeni Bog vedno zahteva od grešnikov, da jim prizanese. Tudi naša domovina je grešila... Javno, skupno razžaljenje zahteva javno in skupno zadoščenje; in če ga ne dajo tisti, ki so grešili, ga morajo dati nedolžni!

Med drugim naj bo 24. junij, to je kresni dan abstinenci dan po vsem Slovenskem. Ta dan naj bi nikdo ne poskusil opojne pijače, in kar se pri tem ohrani, naj se daruje in pobira ta dan ali prihodnjo nedeljo (27. junija) v dobre namene. Več o tem bodo povedali drugi listi.

Mi, ki še vedno verujemo, da Bog vlada svet, in ki še vedno zaupamo v moč nadnaravnih sredstev, porabimo v najobilnejši meri ta sredstva v obrambo naše ogrožene domovine, da si ne bomo mogli očitati, da nismo storili, kar je v naši moči. Kličimo na ves glas na pomoč mogočno Pomočnico kristjanov, — potem pa se prepustimo previdnosti božji!

Naš čolnič otmimo! — Marija, pomagaj!
Vodstvo M. D.

* * *

Kot nameček k temu se nam je poslalo glede molitve sv. rožnega venca še to-le:

Zelo primerno so imele naše Marijine družbe molitveni dan za mir na binkoštni ponedeljek. Ali ne bi kazalo, da bi imele tak molitveni dan v tem resnem času še vsak mesec, n. pr. zadnjo nedeljo v mescu? Kaj pa III. red sv. Frančiška? In naša družba sv. rožnega venca ali častna straža Marijina? Nasvetujem to-le: Naše ure so navadno letne ure. Sedaj za časa vojske jih spremenimo v mesečne ure. Določeni dan, ki ga imamo v mescu samo enkrat na leto, molimo v tem času vsak mesec. Ker so nekdanje armade priborile zmagao nad sovražniki dne 7. oktobra (1472) s pomočjo sv. rožnega venca, naj bi bil sedmi dan v mescu še posebej naš skupen molitveni dan.

Domínik Janež,
župnik.

lesa kakor 3. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. Nedelja. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek tretjerednikom.

17. Četrtek. Zv. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Sobota. Zv. Mihelina. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Ponedeljek. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejme svete zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu sv. očeta.

24. Četrtek. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega; e) udom družbe treznosti.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

29. Torek. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; spovednik more obisk bratovske cerkve spremeniti v drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Prave sreče ni.

Vsa lepa, kot nekdanj, si se razvila,
kraljica cvetja, miljena pomlad;
le dni svobodnih nisi nam vrnila
in dragih naših bojnih trat.

Milijoni sre hitijo ti nasproti
a pomlajene sreče v srcih ni;
dom zapuščen delež je siroti,
tam tiho toži, moli in trpi.

»Zaupaj Nanj, ki vidi skrite boli,
brez Njega prave sreče ni;
On, ki sirot pozabil ni nikoli,
v plačilo vrne ti srečnejših dni.«

S. Serafika.

Darovi.

Za brat. N. lj. Gospé: G. župnik Léban, Batúje, 7 K.

Za misijone med pogani: Tadej Cahéj v Zemlji vasi 50 K.

Za odkup poganskih deklic: Marija Uršič, Obloke, 30 K.

Z avarije božjega groba: Župnija Črni vrh nad Idrijo 10 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. gg.: Dolinar Francisek, župnik v Cerkljah na Gorenjskem, 10 K; Breitenberger Ignacij, kaplan v Spodnji Idriji, 50 K; Ignacij Oberstar, kaplan v Hinjah, 16 K 40 vin.; Ivan Noč, kaplan v Šmarju pod Ljubljano, 12 K; Alojzij Matelič, župnik v Volčah na Goriskem, 15 K; Valentin Jerše, kaplan v Mengšu, 80 K 20 vin.; Ignacij Fertin, župnik v Zasipih, 30 K; Viktor Čadež, kaplan v Trziču, 70 K; Ivan Opeka, kaplan v Komendi, 31 K 21 vin.; Martin Kerin, župnik v Boštanju, 16 K; prof. dr. J. Marinko, župni upravitelj v Mavčičah, 62 K; Lovro Rožič, kaplan v Prevaljah na Koroškem, 20 K 64 vin.; g. Franc Novič v Gorici 3 K; g. Katarina Starman v Preski 8 K 92 vin.

Darovi za bosenski misijon. a) V denarju: Maribor: Joh. Novak 1 K 80 vin.; Mar. Ternovšek 80 vin.; Franciška Stampf 80 vin. Pole za opeko: št. 454. Ivana Sedej, Črni vrh, Polhov gradec, 10 K; št. 455. Amalija Sajko, Maribor, 10 K; št. 456. Mar. Gruškovnjak 10 K; št. 457. A. Sajko, Niederdorf, 10 K; št. 458. Mar. Križanič, Maribor, 10 K; št. 459. Mar. Križanič, Maribor, 10 K; št. 460. in št. 461. Franciška Strajnsak, Maribor, 20 K; št. 462. Župni urad Podbrezje 10 K; št. 463. Jera Mlačnik, Luče, 20 K; št. 464. Mar. družba št. Vidvipava 3 K 70 vin.; št. 465. Ter. Bohaneč 10 K; št. 466. 2 K 10 vin.; št. 467. Alojzij Novak, Šmarje pri Jelšah, 8 K 30 vin. — b) Razni darovi: Uršulinski samostan v Škofji Loki nabral: 10 knjig, 1 zim. plašč, 1 srajco, 2 ovrat. rut, 1 zavitek brošuric, 1 prenovljen mašni plašč, 1 krasno vezeno stolo, 1 pregrinjalce za mašno knjigo, 1 krasni antipendij gđc. M. J., 3 kom. otr. perila, 2 zavitka starih oblacil, 1 skatljjo čipk; Neimen. oddal v Alojzišču 3 knjige, 1 črnilnik; K. Kunčič 28 kom. kuhinjske in namizne posode, 8 servijetov, 2 prevlaki za blaz., glavnik, milo, brisačo, sveče, podobice; P. Š. potov. košaro za novomašn.; ga. H. Šiferer 2 podobici v okvirju za novom.; Žen. Mar. družba Trst 1 zaboj (48 kg) perila za dijake; J. Š. 1 zabojček slaščic; B. Ständerkar, Gradec, 21 kom. otroš. perila in obleke; N. L., Gorje pri Bledu, 10 kom. razl. stvari; gđc. A. Pirc 1 kos kvačk. čipk; ga. T. Susteršič 20 kom. dij. oblacila; po č. g. J. Kalantu 1 star mašni plašč.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hočejo posvetiti vzgoji težnih otrok in misijonskemu delu v tu- in množstvu, se sprejmo v

samostan Srea Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

Dunaj XXI. Leopoldauerstrasse 123.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmida znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhosto, tečenje iz ušes, žumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. Dobiva se samo v lekarni na Novem trgu v Celovcu.

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri
Ivan Jax & sin
Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

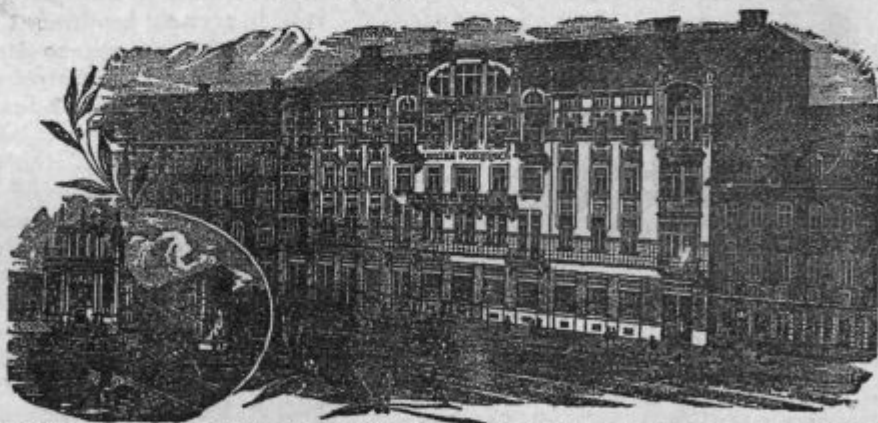
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadržniki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4³/₄ 0/0

brez kakšnega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1914 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštne hranilnične položnice brezpl. na razpolago.

Načelstvo.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejemano:

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrtletno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

KATOLIŠKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake tiskovine od preproste do najtinejše izvršitve.